

BÓG ZIDENTYFIKOWANY DZIĘKI JEGO WŁASNYM CECHOM CHARAKTERYSTYCZNYM

 Byłem trochę zaskoczony, kiedy tam zobaczyłem mojego przyjaciela, Józefa Boze, więc odwróciłem się i poświęciłem trochę czasu, żeby uściśnić jego dłoń.

² Zwróćmy się teraz do Bożego Słowa, do 1-go rozdziału Hebrajczyków. Chciałbym przeczytać, jako porcję, 1-szy, 2-gi, i 3-ci wiersz, to będzie tekst na dzisiejszy wieczór.

Wielokrotnie i wieloma sposobami przemawiał Bóg dawnymi czasy do ojców przez proroków;

Ostatnio, u kresu tych dni, przemówił do nas przez Syna, którego ustanowił dziedzicem wszechzrzeszy, przez którego także wszechświat stworzył.

On, który jest w odblasku chwały i odbiciu jego istoty, i podtrzymuje wszystko słowem swojej mocy, kiedy dokonał...zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach;

³ Pochylmy teraz nasze głowy do modlitwy. I teraz, w Jego Boskiej Obecności, jeżeli masz jakąś prośbę, którą chciałbyś Mu powierzyć, czy mógłbyś po prostu podnieść rękę, że to jest twoja prośba, żeby Bóg...

⁴ Ojciec nasz Niebieski, przychodzimy teraz przed Twój tron, przez wiarę w Imię Jezusa Chrystusa, Twojego Syna. I jest nam dana ta pewność, że: „Jeżeli poprosimy o coś w Jego Imieniu, będzie nam to dane.” I Ty znasz nasze pragnienia, i nasze potrzeby, i obiecałeś, że zaspokoisz wszystkie nasze potrzeby. Więc, Ojciec, modlimy się, tak jak nas nauczyłeś: „Przyjdź Królestwo Twoje. Bądź wola Twoja jako w Niebie, tak i na ziemi.” To jest naszą prośbą dzisiejszego wieczora, niech to się stanie tak, jak Ty nam to pragniesz dać i daj nam te przywileje. Namaść to Słowo, Panie, i wszystkich, którzy głoszą, i słuchają, i niechby Duch Święty przyszedł, i stał się wykonawcą Słowa dzisiejszego wieczora, pośród nas. Ponieważ prosimy o to w Jego Imieniu. Amen.

Możecie usiąść.

⁵ Rozumiem, że jutro rano będzie śniadanie Mężów Biznesu Pełnej Ewangelii. Zwykle, gdy mają jakieś zgromadzenie, ja mam przywilej przemawiać na ich

śniadaniu. Do tej pory to jest jedyna organizacja, która nie jest organizacją, lecz jest jedyną grupą, do której należę, to są Chrześcijańscy Ludzie Biznesu. Więc ja dla nich teraz głoszę w różnych krajach.

⁶ Więc, dzisiejszego wieczora ufamy, że to spotkanie nie odbędzie się na próżno. Przyjechałem do was zmęczony i ze zdartym gardłem, i dostałem lekkie zapalenie oskrzeli od . . .

⁷ Przyjechałem z Tucson, gdzie jest naprawdę fajnie i sucho, i przyjechałem tutaj, gdzie jest naprawdę fajnie i mokro, więc to jest niezły kontrast. Gdybyście wzięli całą tą wodę, jaką tutaj macie i wysłali ją do nas, bylibyśmy wdzięczni. Ale tego uczynić oczywiście nie możecie.

⁸ Lecz powiem wam jedną rzecz, jest tutaj pewna przenośnia. Wszystkie nasze—nasze—nasze rzeczy w Arizonie, nasze drzewa, są pełne kolców. Wszystko ma kolce. Jest tak, ponieważ jest sucho. Więc, gdyby ten sam krzak rósł tutaj, on by miał miłe, urocze liście. Widzicie, on nie ma wody, właśnie dlatego z tego się robią kolce.

⁹ I kiedy w kościele zaczyna brakować Wody Życia, staje się suchy, a także kolczasty, kłujący i dziurawiący wszystko. Ale tam, gdzie płyną te wody Życia, te liście się otwierają i stają się delikatne, łagodne, słodkie, święte i miłe Bogu. Więc niechby Pan Bóg nas podlał, dzisiejszego wieczora, abyśmy nie byli kolcami; ale żebyśmy byli fajnymi liśćmi, żeby zgubieni ludzie mogli usiąść pod naszym drzewem, w naszym cieniu, i znaleźć odpoczynek dla swoich dusz.

¹⁰ Więc chciałbym wziąć ten tekst dzisiejszego wieczora, jeżeli Pan pozwoli, i ja przybliżam ten mikrofonik tak blisko jak tylko mogę, ponieważ nie mam głosu. I chciałbym z przetytanego miejsca Hebrajczyków 1:1, chciałbym wziąć tekst: *Bóg Zidentyfikowany Dzięki Jego Własnym Cechom Charakterystycznym*. Pozwólcie mi to jeszcze raz powtórzyć, ponieważ wiem, że tu jest zła akustyka. Bóg zidentyfikowany dzięki Jego Własnym cechom charakterystycznym.

¹¹ Więc prawie każda rzecz jest identyfikowana dzięki jej cechom charakterystycznym. I mam tutaj kilka miejsc Pisma, które chciałbym . . . i notatek, na które chciałbym się powołać. Teraz, cechy charakterystyczne identyfikują czym jakaś rzecz jest.

¹² Więc, tak jest w całej naturze, kwiaty są identyfikowane, wiele razy, przez ich cechy charakterystyczne. Kiedy one są bardzo blisko siebie, jeden gatunek jest blisko drugiego, cechy charakterystyczne tego kwiatu pokazują co to jest za kwiat. I w dzikiej przyrodzie, wiele razy . . .

¹³ Ja jestem myśliwym. I wy musicie znać cechy charakterystyczne zwierzęcia, na które polujecie, albo możecie

się nieraz bardzo pomylić. Weźmy na przykład Owcę Dalla, tą z Kolumbii Brytyjskiej. Byłem tam, pod samym Yukon, ostatniej jesieni, było ze mną kilku braci i polowaliśmy.

¹⁴ I kiedy ty nie wiesz jaka jest różnica, kiedy śledzisz owcę, albo jelenia, nie jesteś w stanie powiedzieć jaka jest różnica, jeżeli nie jesteś bystrym myśliwym. Ponieważ one robią taki sam rodzaj śladów; one skaczą podczas ucieczki. I potem, kiedy widzisz taką z dużej odległości, a jej głowa jest ukryta, ludzie, ty—ty prawie nie widzisz różnicy. One mają mniej więcej taki sam rozmiar zadka; jest biały, tak samo jak u jelenia. Byłoby bardzo trudno je rozróżnić. Lecz jego rogi, tą odróżniającą cechą są ich rogi. Owca ma zaokrąglone rogi, a jelen ma poroże, które jest rozwidlone. I jeszcze jedna rzecz, jelen nie wszedłby tak wysoko po jedzenie.

¹⁵ A potem jest kozica, chodzenie również, także kozica ma swoje cechy charakterystyczne, owca też, i ty musisz wiedzieć czym one się różnią, gdy jesteś w górach, ponieważ one obie mieszkają w wysokich górach. Ty musisz znać tę różnicę. Ale jeśli zauważycie, kozica potyka się, kiedy chodzi; podczas gdy owca trzyma nogi na dół w *ten* sposób, gdy chodzi. Cechą charakterystyczną jest sposób, w jaki ona zostawia ślady. Poznajesz zwierzyne po cechach charakterystycznych jej zachowania, po tym co ona robi i czym się odżywia, i wszystko. Ona się daje zidentyfikować za pomocą jej cech charakterystycznych. I kiedy ty ją zaatakujesz, zobacz co się stanie, możesz to poznać po tym jak ucieka. Każde zwierzę możesz poznać po jego cechach charakterystycznych.

¹⁶ Teraz, czy zauważyliście, ja nie wiem czy one tutaj występują, czy nie, trznadle; więc ich prawidłowe nazwy to dzięcioł i sójka. Sójka jest ptakiem, który ma mniej więcej taki sam rozmiar jak trznadel. I kiedy widzisz jak oba lecą, to są mniej więcej takie same ptaki. Kiedy nie widzisz ich koloru, i wystarczy, że na nie spojrzysz, potrafisz odróżnić który jest trznadlem. Sójka lata mniej więcej w linii prostej. Ale trznadel trzepocze swoimi skrzydłami; i kiedy on tak macha skrzydłami, on tak leci do góry i na dół, do góry i na dół. Widzisz, on w *taki* sposób zamienia się w kulkę i rozpoznajesz, że to jest cecha charakterystyczna trznadla, sposób, w jaki on lata.

¹⁷ Może zauważyłeś, że przepiórka, kiedy ona wylatuje, ona się w pewien sposób wzbija. I kiedy jesteś na jakimś bagnie, i rozglądasz się, tam mogą być przepiórki i—i bekasy. Wy, myśliwi, to wiecie. Bekas Wilsona, jak również bekasik — można je rozpoznać za pomocą sposobu, w jaki one przylatują i odlatują. Możemy poznać jakiego rodzaju są to ptaki po cechach charakterystycznych ich lotu. Dlatego, kiedy

je tylko usłyszysz, możesz od razu powiedzieć co to było, po tym, w jaki sposób on przyleciał, co to jest, dzięki cechom charakterystycznym jego lotu.

¹⁸ Tak jak mężczyzna i kobieta. Oni oboje są istotami ludzkimi, ale kobieta ma inne cechy charakterystyczne niż mężczyzna. Niedawno czytałem tutaj o Salomonie i tej królowej. Nigdy nie miałem okazji tu dla was głosić mojego Przesłania o królowej z Południa, która przysłała zobaczyć Salomona i widziała jego dar rozróżniania. Czytałem o tym tutaj, nie tak dawno, i oni powiedzieli, że: „Jedna z zagadek, jaką przedstawiłem Salomonowi, była taka, że królowa wzięła kobietę, albo raczej kobiety, i przebrała je za mężczyzn.”

¹⁹ Więc w tamtych dniach to było dziwne, ale dzisiaj to jest z pewnością na czasie. I—i wy wiecie, że to jest złe. Biblia mówi, że kobieta nie powinna tego robić. „Obrzydliwością jest dla kobiety noszenie ubrań, które należą do mężczyzny.” Powiedział to Bóg, który się nie zmienia, więc to jest prawda.

²⁰ Tak więc widzimy, że Salomon, kiedy je tylko zobaczył, on im powiedział, żeby się przeszły albo coś zrobiły, i od razu mówi: „To jest kobieta.” Widzicie, on to poznawał po cechach charakterystycznych tej kobiety, po sposobie jej zachowania, że to była kobieta, a nie mężczyzna.

²¹ I tak jest prawie z każdą rzeczą, to są ich cechy charakterystyczne. Tak samo, wielu ludzi jest leworęcznych i praworęcznych. To są cechy charakterystyczne, jak oni się zachowują. Możesz poznać czy to jest osoba leworęczna, czy praworęczna po sposobie w jaki ona się zachowuje, w jaki sposób ona po coś sięga, zawsze prawą albo lewą ręką.

I pamiętaj, Jezus miał coś takiego, co . . .

²² Dwie ręce są po prostu prawie . . . One są takie same. One mają takie same odciski palców, odciski kciuków, pięć palców; mały, wskazujący, i tak dalej. Podobnie, lewa ręka i prawa ręka mają, normalnie, takie same palce, ten sam rozmiar ręki, dokładnie. I jedyna różnica jaka tam jest, to taka, że jedna z nich jest lewa, a druga prawa. To jest jedyna różnica jaką możecie znaleźć. Jedna jest lewa, a druga jest prawa.

²³ Więc Jezus wtedy powiedział. . . Mogę tu dołożyć jeden mały punkt. Jezus powiedział w Mateusza 24, że: „W tych ostatnich dniach cechy charakterystyczne Ducha będą prawie takie same, tak blisko, że to by zwiodło nawet wybranych, gdyby to było możliwe.” Widzicie, to by po prostu . . .

²⁴ Podnieś rękę i trzymaj ją po prostu w górze. Przyjrzyj się i zobacz, że jedna wygląda tak samo jak druga, pod każdym względem, ale jedna z nich jest lewa, a druga jest prawa.

²⁵ Tak właśnie jest z duchami w tych ostatnich dniach. One są prawie takie same, ale one mają cechy charakterystyczne,

które je identyfikują. Jeden jest prawdziwy, a ten drugi fałszywy i to może zostać zidentyfikowane poprzez jego cechy charakterystyczne.

²⁶ Duch Boży może zostać zidentyfikowany za pomocą Jego cech charakterystycznych. Widzicie? Duch Boży i duch kościoła. Istnieje duch kościoła, a Duch Boży nie jest absolutnie, wcale podobny do ducha kościelnego.

Istnieje duch denominacyjny.

²⁷ Jest duch narodowy. Jest duch narodu. Każdy naród, kiedy ja tam przyjeżdżam i poruszam się tam, widzę, że ma innego ducha. Udałem się do Finlandii, fajni ludzie, lecz tam był fiński duch. Jadę do Niemiec, a tam jest duch niemiecki.

²⁸ Chodziłem tu niedawno z moją żoną, gdy jeszcze mieszkaliśmy w Indianie, kilka lat temu, byliśmy w supermarkecie. Ja właśnie wróciłem do domu. Musieliśmy iść po jakieś jedzenie. I tam, gdzieś po drodze, my... To było lato, możecie w to nie wierzyć, ale zobaczyliśmy kobietę, która miała ubraną sukienkę. I to było takie dziwne, ja... To mnie zaszokowało. Powiedziałem: „Zobacz tam, czy to nie jest dziwne, ta kobieta ma ubraną sukienkę.” Wszystkie pozostałe nosiły ubrania, które nie...nie przystoją kobiecie. I—i ona powiedziała...Ja powiedziałem: „Więc to jest po prostu amerykański duch, widzisz, duch Ameryki.”

²⁹ Więc duch Ameryki, to jest...powinien być narodem chrześcijańskim, ale duch tego kraju nie jest chrześcijański. On może się nazywać chrześcijańskim narodem, lecz jest od tego miliony mil, jeżeli chodzi o cechy charakterystyczne. Więc ta kobieta, ja powiedziałem...

Ona powiedziała: „Więc, czy nie jesteście Amerykanami?”

³⁰ Powiedziałem, ja powiedziałem: „Nie, my tu mieszkamy. To jest nasz kraj. My—my—my w nim przebywamy. Kochamy go. To jest najlepszy naród na świecie. Lecz, mimo to, my nie jesteście Amerykanami.” Ja powiedziałem: „My jesteście narodzeni z Góry. Duch Święty zstąpił i my należymy do Królestwa. Ono nie jest z tego świata.” Ja powiedziałem: „Właśnie dlatego nasze siostry ubierają sukienki, noszą długie włosy i nie robią sobie makijażu. Widzicie, to są ich cechy charakterystyczne, które identyfikują je jako: ‘świętość dla Pana,’ z Góry.”

³¹ Dlatego, my szukamy Królestwa. Szukamy Króla, który przyjdzie i przyjmie Swoich poddanych do Swojego Królestwa. I oni bywają poznani po ich—ich cechach charakterystycznych, po tym, że ich skarby nie są z tej ziemi albo z tego narodu. To jest na górze, w Chwale. Dlatego oni: „Oni oczekują Miasta, Którego Budowniczym i Stworzycielem jest Bóg.” Oni są właściwie zidentyfikowani.

³² Chciałbym mieć wystarczająco silny głos, żeby kiedyś u was głośnić. Ale teraz to opuszczę. Więc, zidentyfikowany przez cechy charakterystyczne.

³³ Widzimy tutaj dobry przykład, w czasach Izraela, kiedy szli do ziemi obiecanej. I Bóg powołał ich zgodnie z Jego obietnicą. On powiedział Abrahamowi, że on: „Jego nasienie przebywać będzie w obcym kraju przez czterysta lat, a potem On miał ich wyzwolić wielką, silną ręką. I potem oni pójdą do ziemi, tak było obiecane, która opływa mlekiem i miodem.” I wtedy, gdy czas obietnicy się przybliżył, przyszedł faraon, który nie uznawał wielkiej usługi Józefa, którą on miał pośród nich.

³⁴ A Bóg wzbudził proroka, który miał na imię Mojżesz. I ten człowiek był uczony całej mądrości Egipcjan. Bez wątplenia był wielkim, inteligentnym intelektualistą, ponieważ mógł uczyć Egipcjan mądrości. To wyglądało tak, jakby on był odpowiednio ukształtowaną osobą do wyzwolenia.

³⁵ Ale, widzicie, to, co my nazywamy wyzwoleniem, różni się od tego, co Bóg nazywa wyzwoleniem.

³⁶ Teraz patrzcie na tego człowieka, z całą tą jego etyką. On wiedział, że on się narodził, żeby wyzwolić dzieci Izraela. Jednak z całą tą jego edukacją, ze wszystkim co wiedział, i wiedział, że został powołany przez Boga do tego zadania, i on miał te wszystkie... On miał licencjat, doktorat, doktorat w dziedzinie prawa, i tak dalej. I on poszedł wyzwolić Izraela, i całkowicie zawiódł.

³⁷ Teraz zauważcie, wyglądało na to, że on już był jedną nogą na tronie Egiptu, miał zostać faraonem, i że on mógł wyzwolić dzieci Izraela, po tym, jak zostanie faraonem, ponieważ on był następny w tej kolejce do—do tronu. Ale widzicie, że czyniąc to w ten sposób, Boże cechy charakterystyczne nie mogłyby zostać zidentyfikowane w czasie wyzwalania Jego ludu.

³⁸ On powiedział, że On ich wyzwoli. *On* miał „wyzwolić ich silną ręką,” nie Mojżesz z silną armią, lecz Bóg silną ręką.

³⁹ Widzimy, że ten prorok uciekł i przebywał na pustyni przez czterdzieści lat. Faraonowi zajęło czterdzieści lat wkładanie do niego edukacji, a Bogu zajęło czterdzieści lat wyciąganie tego z niego. Więc widzimy, że pewnego dnia, w głębi pustyni, spotkał Pana Boga w płonącym krzaku, w formie Słupa Ognia, przebywającego w krzaku. I poproszono go, żeby zdjął buty, ponieważ ziemia, na której stał, była święta. Teraz, spójrzcie na tego fajnego, kulturalnego, wykształconego człowieka, jakim on był, zobaczcie jak jego cechy charakterystyczne się zmieniły po tym jak spotkał Boga. On zrobił prawie... .

⁴⁰ Czasami Bóg coś czyni w taki prosty sposób i w taki głupi sposób dla cielesnego toku myślenia. Spójrzcie na człowieka, który był całkowitym nieudacznikiem; ze wszystkimi armiami Egiptu i wszystkim wokół niego, miał czynić Bożą wolę, z całą

jego edukacją, w wieku czterdziestu lat, w kwiecie wieku. Tutaj go mamy, osiemdziesiąt lat, następnego poranka bierze żonę, wsadza ją okrakiem na muła, i dziecko na jej biodrze, bierze do ręki kija, i idzie do Egiptu, żeby przejąć kontrolę. I wy mówicie o śmiesznym widoku! Ale to wyrażało Boże cechy charakterystyczne, ponieważ On miał człowieka, który wierzył w Jego Słowo. To wszystko. O to chodziło, czy możecie sobie wyobrazić inwazję jednego człowieka, który szedł na Egipt, tam, gdzie armie nie dawały rady? Ale co to było? Jego cechy charakterystyczne, zmieniła się jego taktyka. On przychodził w Imieniu Pana: „JESTEM, KTÓRY JESTEM.” Rzecz polegała na tym, że on przejął kontrolę. On to zrobił, ponieważ on poszedł w Moc Pana.

⁴¹ Na swojej drodze, prowadząc Izrael do ziemi obiecanej, spotkał się ze swoim bratem, swoim denominacyjnym bratem, Moabem. Więc Moabici w żadnym wypadku nie byli poganami. To były dzieci córki Lota. Z jednego z tych dzieci pochodzi Moab.

⁴² Teraz, tutaj, chciałbym, żebyście zauważyli, jak te dwa narody ze sobą kontrastowały. Tam, w Egipcie, mały rozproszony lud, nie mieli kraju, do którego mogliby pójść, nie mieli żadnych przywódców, ani króla, ani niczego, nie było wśród nich żadnych dygnitarzy, zwykli ludzie w drodze do ziemi obiecanej. I oni wtedy musieli przejść przez ziemię Moabu. To było dokładnie na linii obietnicy.

⁴³ I Moab, oni także wierzyli w Jehowę, i mieli proroka. Izrael miał proroka. Każdy z nich miał proroka.

⁴⁴ I teraz zauważcie, oni doszli do miejsca, kiedy prorok zorganizowanego kraju wyszedł, żeby przeklinać ten drugi naród, ponieważ oni byli tylko tułaczami, nie mieli pewnego miejsca, gdzie mogliby zostać. I oni przyszli, żeby zobaczyć tych dwóch proroków. I kiedy patrzymy na to fundamentalnie, oni obaj byli dokładnie w porządku. Ponieważ, zauważcie, biskup Balaam powiedział im: „Zbudujcie mi teraz siedem ołtarzy.”

⁴⁵ Siedem to kompletna liczba Boga, reprezentująca Siedem Wieków Kościoła, siedem dni stworzenia i tak dalej. Teraz zauważcie, siedem, Bóg jest doskonały w siódemce.

⁴⁶ „Siedem ołtarzy i na każdym ołtarzu położyli wołu.” Więc dokładnie taki sam ołtarz mieli tam, w obozie izraelskim. Oni tam byli, w Izraelu, mieli taki sam ołtarz, jaki oni mieli tam; i taka sama ofiara: tu byk i tu byk; tu prorok i tu prorok. Dwa kraje w kontraście.

⁴⁷ To jest doskonałym odzwierciedleniem dnia, w którym żyjemy, gdybyśmy tylko mieli czas w to wejść! Zauważcie, Bóg to zrobił w przenośni, żebyśmy mieli jakieś porównanie.

⁴⁸ Teraz, Balaam również ofiarował baranka na każdym ołtarzu. To mówiło o wierze w nadchodzącego Mesjasza. Baranka, samca owcy, to jest ta sama ofiara, którą oni mieli

w Izraelu; tam, w obozie Izraela, tam, koło—w Moabie. Fundamentalnie — oni obaj byli w porządku, ale, zauważcie, fundamentalnie, w doktrynie.

⁴⁹ Ale jeden prorok, tam, w obozie Izraelskim, posiadał Boże cechy charakterystyczne. I Słowo Boże pozostawało razem z Bożą obietnicą na ten wiek, ponieważ on był w drodze do ziemi obiecanej. Widzicie?

⁵⁰ Więc, jak długo mówimy o części fundamentalnej, Balaam, Balak mógł być tak samo potwierdzony jak Mojżesz.

⁵¹ Ale, widzicie, Mojżesz, będąc właściwym Bożym prorokiem, nie tylko posiadał tę fundamentalną część, lecz miał także Boże potwierdzenie. Widzicie, on był na drodze obowiązku, dokładnie tam, gdzie była obietnica dla tego wieku; nie dla wieku Noego, ale dla tamtego wieku. „Zabiorę was do ziemi opływającej mlekiem i miodem.” Oni byli na swojej drodze, Izrael został zidentyfikowany ze swoim prorokiem, Mojżeszem, z Przesłaniem tego wieku. Boże cechy charakterystyczne zmanifestowane w Mojżeszu. Słup Ognia szedł za nim. On również posiadał namaszczenie w akcji; nie tylko mówił o tym, lecz miał to w akcji. Nie to co będzie; to co jest teraz!

⁵² Zauważcie, on miał miedzianego węża, który został podniesiony przeciwko chorobom i cierpieniu ludzi, ponieważ Mojżesz praktykował Boskie uzdrowienie. On posiadał to odkupienie, miedzianego węża, jako symbol, że Bóg był w obozie, a ludzie patrzyli na tego miedzianego węża i zostawali uzdrowieni.

⁵³ On miał też uderzoną Skalę, która mu towarzyszyła. I to identyfikowało Boga, żeby pomiędzy nimi były Wody Życia, radość i zbawienie, żeby nie pomarli, lecz mieli Życie wieczne. To było przedobrazem. . . Ta uderzona Skala na pustyni była przedobrazem Chrystusa, który został uderzony.

⁵⁴ Potem oni podróżowali na linii obietnicy. To była kolejna identyfikacja pokazująca Boże cechy charakterystyczne. Bez względu na to, jak bardzo fundamentalny był ten drugi, co do Słowa; on był fundamentalny plus potwierdzony, i były pośród nich cechy charakterystyczne Boga. Bóg identyfikował Samego Siebie. Dwóch proroków, obaj byli prorokami i obaj byli fundamentalni; ale Bóg zidentyfikował Swoje cechy charakterystyczne w Mojżeszu, ponieważ on miał w sobie Boże cechy charakterystyczne.

⁵⁵ Więc, jeszcze raz, Boże cechy charakterystyczne są zawsze ponadnaturalne, ponieważ On jest ponadnaturalny. Bóg jest ponadnaturalny. To jest zawsze niezwykle dla nowoczesnego toku myślenia danych dni. Wy o tym wiecie. We wszystkich wiekach, które minęły, Bóg zawsze psuł plany religijnym grupom.

⁵⁶ I nigdy, ani razu tak się nie zdarzyło, żeby jakaś osoba, czy jakaś grupa ludzi, po tym jak się zorganizowała wokół jakiegoś poselstwa, nie umarła i nie została odłożona na półkę, by nigdy więcej nie powstawać. Nie ma takiej historii. Luteranie, prezbiterianie, metodyści, baptyści, zielonoświątkowcy i tak dalej, nigdy więcej nie powstałi, kiedy zrobili z Tego odłam.

Bóg zajmuje się jednostkami.

⁵⁷ Zauważcie, On jest tak niezwykle, jeśli chodzi o sposób myślenia. Widzicie, ten trend nas wykołaja i my musimy w To wierzyć w *ten* sposób. A potem pojawia się Bóg ze Swoim Słowem, które On obiecał i identyfikuje Samego Siebie w tym Słowie. *Ta* grupa nie może do Tego przyjść, ponieważ ona w To nie wierzy. Widzicie, ona się od Tego odcięła.

⁵⁸ Tak samo Józef, on był synem Dawida, dobry człowiek, Józef, mąż Marii. On był dobrym człowiekiem i bez wątpienia czytał Biblię, zwoje, nieustannie, ponieważ...on oczekiwał przyjścia Mesjasza i powinien był wiedzieć, że Pismo mówi, iż to ma mieć miejsce. Izajasz powiedział: „Panna pocznie.”

⁵⁹ Więc teraz, on chodził z tą młodą dziewczyną, Marią, prawdopodobnie miała osiemnaście lat, a on był prawdopodobnie troszeczkę starszy. A później oni zostali zaręczeni i mieli wziąć ślub, i okazało się, że ona jest matką. Więc to było trochę trudne dla Józefa, nie mógł sobie z tym poradzić. Bez wątpienia Maria powiedziała mu o wizycie Gabriela. Jednak widzimy, że on niedowierzał, ponieważ on miał taki charakter.

⁶⁰ Więc zanim oni zostali poślubieni, okazało się, że ona już jest matką. I to było w Biblii karane śmiercią, przez ukamienowanie. Kobieta, która nie wyszła za mąż i była matką, musiała zostać ukamienowana. W Izraelu nie było prostytucji. To zostało wykorzenione. Więc widzimy, że jest o tym mowa w Księdze Powtórzonego Prawa.

⁶¹ Teraz widzimy, że Maria, to wyglądało tak, jakby ona usiłowała użyć Józefa jako tarczy dla przykrycia aktu, którego się dopuściła. Ponieważ, jeżeli ona już była matką, zanim oni się pobrali, to musiałaby zostać ukamienowana, więc ona musiała mieć kogoś, kto byłby dla niej tarczą. I wyglądało na to, że to było to, co ona usiłowała zrobić.

⁶² Więc Józef patrzył w jej duże, piękne oczy, a ona mówiła: „Józefie, Gabriel mi powiedział: ‘Duch Święty cię zacieni i Rzecz, która się w tobie—w tobie pocznie, będzie z Ducha Świętego. To jest Bóg. To jest to, co będzie nazwane: „Synem Bożym.”’” I Józef, on—on—on chciał w to wierzyć, ale to było takie niezwykle. To się nigdy wcześniej nie zdarzyło.

⁶³ I właśnie tak jest dzisiaj. Gdybyśmy tylko mogli... Gdybym tylko był w stanie pokazać ludziom niezwykłość

tych rzeczy, które zostały potwierdzone przez Słowo, których cechy charakterystyczne potwierdzają czym to jest. To jest Bóg w akcji.

⁶⁴ Józef powinien był to wiedzieć. On powinien był wiedzieć, że: „Panna pocznie.” Ale on był w tym szczery. On nie chciał jej po cichutku odprawić, jednak on—on zastanawiał się czy tego nie zrobić.

⁶⁵ I wtedy Anioł Pański pojawił mu się we śnie. Czy kiedykolwiek zastanawialiście się dlaczego On mu się pojawił we śnie? W tamtych czasach nie było proroków. Ich sen był taki prosty, że nie potrzebował żadnej interpretacji. Powiedział: „Józefie, synu Dawida, nie bój się wziąć do siebie Marii, twojej żony, ponieważ to, co się w niej poczęło, jest z Ducha Świętego.” Widzicie, więc to załatwia sprawę. Widzicie, On do niego przyszedł we śnie, to jest drugorzędne. Ale widzicie, nie było proroka, który by mógł potwierdzić Słowo, że: „To jest ta panna, która pocznie.” Widzicie? Więc dlatego On mu się objawił we śnie, ponieważ on był szczery i był po prostu dobrym człowiekiem.

⁶⁶ I ja wierzę, że Bóg w jakiś sposób przyjdzie do każdego dobrego człowieka, i potwierdzi Swoje czyny każdemu dobremu człowiekowi, dla danego wieku, jeżeli ten człowiek jest powołany przez Boga, dla tego wieku.

⁶⁷ Więc to było wtedy takie niezwykle, oni tego po prostu nie umieli pojąć. Lecz, zawsze, to pojawienie się zgodnie z obietnicą Słowa na ten wiek, to wszystko jest niezwykle.

Więc są tacy ludzie, którzy mogą przyjść i powiedzieć: „Więc to jest niezwykle, to jest Bóg. To jest niezwykle.”

⁶⁸ Ale widzicie, to musiało zostać potwierdzone przez Słowo, a Słowo jest Bogiem. Widzicie? I teraz cechy charakterystyczne tego potwierdzenia identyfikują kto to jest, ponieważ Bóg powiedział: „to się stanie,” i to się dzieje. Widzicie? To są cechy charakterystyczne tego, czym jest Boże Słowo, które zostało zidentyfikowane na podstawie cech charakterystycznych tego, co się dzieje.

⁶⁹ On powiedział, że w tych ostatnich dniach wyleje Ducha Świętego. On to zrobił. Cechy charakterystyczne pokazały, że to był Bóg, Jego Słowo to obiecało. Widzicie, to się zawsze samo identyfikuje.

⁷⁰ Więc, to słowo jest zawsze, za każdym razem korygowane, kiedy to Słowo zostaje niewłaściwie wypowiedziane. Czy kiedykolwiek to zauważyliście? To było w dniach Noego, to korygowało naukowy wiek, gdy Bóg zamierzał zesłać z nieba wodę. To był Mojżesz, widzicie, który korygował, kiedy oni wszyscy usadowili się w Egipcie, i tak dalej, ale Boże Słowo musiało zostać zidentyfikowane. I Prawda Słowa koryguje błąd.

71 Pozwólcie, że was o coś zapytam. Moglibyśmy tu wejść trochę głębiej. Ja nie mam tu głosić nauk, ani doktryn, ale pozwólcie, że was zapytam o jedną rzecz.

72 Jezus był Słowem. My to wiemy. Biblia mówi, że tak jest. Ewangelia Świętego Jana 1-szy rozdział: „Na początku było Słowo i Słowo było u Boga, i Bogiem było Słowo. I Słowo ciałem się stało, i mieszkało między nami.” On jest dalej Słowem. Potem, kiedy On rozpoznał ich myśli, oni powinni byli wiedzieć, że to było Słowo, ponieważ Słowo Boże powiedziało, że to jest to, co On uczyni. On był tym Prorokiem.

73 Teraz zauważcie, widzimy, że gdy On się urodził i miał około dwanaście lat, On poszedł na święto namiotów. I oni tam poszli na Paschę. I w drodze powrotnej, oni mieli trzy dni podróży, i oni Go zgubili; mniemali, raczej myśleli, przypuszczali, że On gdzieś tam był, pośród ich ludu.

74 Moglibyśmy wziąć z tego lekcję. Dokładnie tak samo jest dzisiaj! Więc wy, metodyści, baptyści, prezbiterianie, luteranie, katolicy, kimkolwiek jesteście, widzicie, wy czynicie tę samą rzecz. Wydaje wam się, że ponieważ Wesley miał wielkie przebudzenie, Luter miał wielkie przebudzenie, albo zielonoświątkowcy mieli wielkie przebudzenie, wy przypuszczacie, że On jest pośród ludu, podczas gdy Jego tam nieraz nie ma.

75 Oni poszli Go szukać. Gdzie oni Go znaleźli? Tam, gdzie Go zostawili, w Jerozolimie. I kiedy oni Go znaleźli, co On robił? Mały chłopak, dwanaście lat, prawdopodobnie nie chodził nigdy do szkoły, nie ponad to, czego matka Go nauczyła; i On tam był w świątyni, dyskutując z tymi kapłanami na temat Bożego Słowa. I oni byli zdumieni mądrością tego Dziecka. Dlaczego? On był Słowem. Teraz uważajcie.

76 Więc, nie obrażając was, katolików, którzy nazywacie Marię matką Boga, ale pozwólcie mi tylko wskazać tutaj na mały błąd. Jeżeli kościół zbudowany jest na Marii, patrzcie co się stało. Więc ona przyszła i powiedziała: „Och, Twój ojciec i ja szukaliśmy Cię ze łzami.” Patrzcie na to stwierdzenie, ona wtedy zaprzeczyła swojemu własnemu świadectwu. Ona powiedziała: „Twój ojciec i ja szukaliśmy Cię ze łzami.”

77 Patrzcie na to Słowo. On był Słowem. On powiedział: „Czy nie wiecie, że Ja muszę być w interesach Mojego Ojca?” Patrzcie jak Słowo korygowało błąd. Bezpośrednio przed tymi kapłanami, ona zrujnowała swoje świadectwo. Ona poczęła z Ducha Świętego, a tu powiedziała, że Józef jest Jego „ojcem.” Widzicie jak Słowo szybko to uchwyciło? On był Słowem. Teraz, wiecie, dwunastoletni chłopak by tego nie zrobił. On był Słowem. On był mówionym Słowem na ten wiek, dlatego Boże cechy charakterystyczne zostały zidentyfikowane w Chrystusie. On korygował błędy. On powiedział . . .

Oni powiedzieli: „Dlaczego, my jesteśmy uczniami Mojżesza.” Widzicie?

⁷⁸ On powiedział: „Gdybyście byli uczniami Mojżesza, znalibyście Mnie. On o Mnie pisał. Mojżesz powiedział: ‘Pan, wasz Bóg, wzbudzi wam Proroka takiego jak ja.’ Gdybyście znali Mojżesza, znalibyście Mnie.”

⁷⁹ I, widzicie, Słowo zawsze koryguje błąd danych czasów. Ale ludzie nie lubią w to wierzyć. Oni się tego i tak trzymają.

⁸⁰ Lecz Jezus skorygował Swoją własną matkę. I Jego matka była w błędzie, ponieważ ona wcześniej powiedziała, że to dziecko zostało w niej poczęte przez Ducha Świętego, a tutaj ona wywraca swoje świadectwo na drugą stronę i mówi, że Józef był jej „ojcem,” był ojcem Jezusa. Więc jeżeli—jeżeli Józef . . .

⁸¹ Jeżeli On był synem Józefa, jeżeli On miał być w interesach Swojego ojca, On by przebywał w warsztacie stolarskim.

⁸² Lecz On był w interesach Swojego Ojca, był tam, w Świątyni i napominał te organizacje. Widzicie? On był w interesach Swojego Ojca, jako dwunastoletni Chłopak. „Czy nie wiecie, że Ja muszę być w interesach Mojego Ojca?”

⁸³ Czy zauważyliście jak Jezus był kuszony przez szatana? Jego cechą charakterystyczną, identyfikującą Go jako Boga, podczas gdy przeżywał pokusy, było to, że On pozostawał ze Słowem. Widzicie? Szatan powiedział: „Jest napisane.” Jezus powiedział: „Jest również napisane,” pozostawał bezpośrednio ze Słowem.

⁸⁴ „Dawnymi czasy, Bóg,” czytamy tutaj. „Dawnymi czasy, Bóg,” to są dawne czasy, „na różne sposoby,” w różne sposoby, „dawał Się poznać Swoim prorokom przez wizje.” To była cecha charakterystyczna proroka, gdy przepowiadał rzeczy i one się działy. Więc to była cecha charakterystyczna jego identyfikacji, że Bóg był z nim. Potem, to mu dawało prawo do interpretowania Słowa na tamten dzień, ponieważ: „Słowo Boże przychodzi do proroków,” cecha charakterystyczna proroka, którego On zapowiedział.

⁸⁵ Biblia mówi: „Jeżeli ktoś przychodzi i to, co on mówi wypełnia się, wtedy słuchajcie go; ale jeżeli to się nie wypełnia, nie wiercie mu, nie bójcie się go, ale Mój . . . jeżeli—jeżeli Moje Słowo w nim nie przebywa. Ale jeżeli to się wypełnia, wtedy Moje Słowo jest w nim.” To jest ta identyfikacja. To są cechy charakterystyczne proroka.

⁸⁶ Więc, Bóg, dawnymi czasy, On właśnie w taki sposób pokazał Swoje cechy charakterystyczne, identyfikujące Go przed ludźmi, dzięki temu, że mówił przez człowieka, który został powołany na proroka. Teraz, Biblia mówi, że: „Bóg dawnymi czasy, na różne sposoby, przemawiał do ojców przez proroków.”

⁸⁷ Czytamy również w Drugim Piotra, że całe Słowo Boże zostało przez nich napisane. „Dawnymi czasy ludzie poruszeni przez Ducha Świętego napisali Biblię.” Oni byli prorokami. Słowo do nich przyszło i oni To zapisali, pisali to pod inspiracją. Po pierwsze, oni zostali zidentyfikowani jako prorocy, a potem oni—oni napisali Słowo, pod inspiracją, i oni posiadali interpretację Boskiego objawienia, ponieważ Bóg był w człowieku.

⁸⁸ Więc właśnie w taki sposób On Się pokazał, poprzez Jego cechy charakterystyczne i potwierdzenie ich wizji, które zostały uwierzytelnione, to były Boże cechy charakterystyczne w nich, za pomocą których On dawał się poznać ludziom.

⁸⁹ Więc to jest jedyny sposób, w jaki On był w Chrystusie. Prorok był tylko małą cząstką. Chrystus był pełnią Boga. A Bóg był w Chrystusie jednając ze Sobą świat. A Jego cechy charakterystyczne identyfikowały Go, kim On był, ponieważ On powiedział: „Jeżeli Ja nie czynię dzieł Mojego Ojca — nie wierzcie w to. Jeżeli ja nie mam charakteru Mojego Ojca, to Mi nie wierzcie, nie wierzcie w to, za kogo Ja się uważam. Jeżeli Ja nie mam w Sobie charakteru Mojego Ojca — nie wierzcie w to wcale.”

⁹⁰ Więc Jego cechy charakterystyczne nigdy się nie zmieniają. Bóg nie może bardziej zmienić Swojego charakteru niż—niż baranek może zmienić swój charakter, albo jakakolwiek inna rzecz może zmienić swoje cechy charakterystyczne. Ponieważ jak długo to jest ten oryginał, to jest oryginał. I jeżeli coś zmienisz, zmiana spowoduje odejście od oryginału.

⁹¹ To jest tak samo, jakbyś wziął świnię, możesz tę świnię umyć i—i pomalować jej paznokcie, tak jak to robią kobiety, i wysmarować ją szminką, i ubrać ją w ładną sukienkę. Wypuść tę starą maciorę na dwór i ona od razu wróci z powrotem do swojego walania się i taplania. Dlaczego? Ona jest świnią, to wszystko. Ale, i, ale wiecie, to by nie sprawiło. . .

⁹² Baranek by tego nie zrobił. On by nawet nie poszedł do tego błota. On by nie chciał mieć z tym nic wspólnego. To jest jego cecha charakterystyczna. Widzicie? Możecie go ubrać w te same ubrania, ale on by tam na pewno nie, on by tam na pewno nie poszedł. Nie liczy się to, co jest na zewnątrz; chodzi o to, co jest w środku. Więc, Bóg jest źródłem wszelkiego życia. . .

⁹³ Chciałbym, żebyście to pojęli. Staram się, ze wszystkim co jest we mnie, sprawić, żebyście coś zobaczyli. Widzicie? To dla waszego dobra, przyjaciele. Tu cho—chodzi o was. Widzicie?

⁹⁴ Ja tu nie przyszedłem po to, żeby mnie widziano. Ja tu nie przyszedłem dlatego, że nie miałem żadnego innego miejsca, do którego mógłbym przyjść. Przyszedłem tutaj, ponieważ czułem, że mam tu przyjść. Czułem, że ta usługa, którą Pan

mi dał, musi się uwidocznic pomiędzy ludźmi tutaj i usiłuje was doprowadzić do tego, żebyście zobaczyli, jaki Bóg teraz naprawdę jest. On jest Swoim obiecany Słowem. On zawsze jest Słowem i On identyfikuje Samego Siebie na podstawie cech charakterystycznych, które On obiecał. W odpowiednim czasie wyłania się pewna postać, i to jest w Słowie, i wtedy cechy charakterystyczne tej osoby, która ma powstać, udowadniają, że to jest ta osoba.

⁹⁵ Właśnie dlatego Jezus musiał być Tym, Kim był. Oni powinni byli to widzieć. Nic dziwnego, że oni byli ślepi. Chodzi o . . . Powiedział, mimo, że uczynił tak wiele cudów, oni dalej nie mogli uwierzyć, ponieważ Izajasz powiedział: „Mają oczy, a nie widzą, uszy, a nie słyszą.” Widzicie? Każdy wiek, nie tylko Jego wiek; ale każdy wiek, więc: „Bóg, dawnymi czasy i na różne sposoby,” dalej nie mogli tego pojąć.

⁹⁶ Więc, Jego cechy charakterystyczne nigdy nie zawodzą. To jest zawsze takie samo. Teraz, pamiętajcie, Jego cechy charakterystyczne, cechy charakterystyczne Boga, nie mogą zawieść. Gdyby tak było, to Bóg by zawiódł. I Biblia mówi w Hebrajczyków 13:8, że: „Jezus Chrystus jest ten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki.” Dlatego On jest tym niezmiennym Bogiem. Jakakolwiek postacią On był na początku, On jest dalej tą samą postacią. Wszystko, co On robił, za każdym razem, kiedy cokolwiek zrobił, On to robi w taki sam sposób za każdym razem. W przeciwnym razie Jego charakter się zmienił, widzicie, i Jego cechy charakterystyczne wskazywałyby na coś, co nie jest od Boga. Widzicie? Więc my byśmy nie wiedzieli gdzie . . .

⁹⁷ Tak jak powiedział Paweł: „Jeżeli trąba wydaje niepewny dźwięk, któż będzie wiedział, że ma się przygotować do bitwy, jeżeli trąba wydaje niepewny dźwięk?” Więc jeżeli trąba ma wołać „wycofujemy się,” to jest to, co my mamy zrobić, wycofać się. Jeżeli trąba woła „do ataku,” to jest to, co my powinniśmy zrobić, czyli zaatakować. Ale co jest tą trąbą? To jest Boże Słowo. To identyfikuje Boga, czy to jest—czy to jest „wstać, usiąść, wycofywać się, złożyć broń,” cokolwiek to jest. To jest dźwięk Bożej trąby.

⁹⁸ I ten niepewny dźwięk, kiedy Biblia mówi, że jakaś rzecz powinna się wydarzyć; ktoś powie: „Och, to było z jakiegoś innego czasu.” Więc, gdzieś tam jest jakiś niepewny dźwięk. Wtedy nie wiesz co zrobić.

⁹⁹ Jezus powiedział: „Mam moc złożyć Moje życie i wzbudzić je z powrotem.” Nie ma tam niepewnego dźwięku.

¹⁰⁰ Ta kobieta powiedziała: „My wiemy, że przyjdzie Mesjasz; i kiedy On przyjdzie, On nam powie to samo, co On.”

¹⁰¹ On rzekł: „Ja Nim jestem.” Tam nie było niepewnego dźwięku. „Ja Nim jestem.” A-ha! Amen.

Oni powiedzieli: „Nasi Ojcowie jedli mannę na pustyni.”

¹⁰² On rzekł: „Oni są martwi, każdy jeden.” On powiedział: „Lecz Ja jestem Chlebem Życia, który zstąpił od Boga, z Nieba.” Tu nie ma niepewnego dźwięku. „Ja jestem Drzewem Życia z Ogrodu Eden.” Nie, nie ma w tym niepewnego dźwięku. Pewnie, że nie. Nie ma w tym nic niepewnego. On był pewien wszystkiego co czynił.

¹⁰³ Biblia nie daje nam niepewnego dźwięku. Ona, w swym brzemieniu, identyfikuje Boże cechy charakterystyczne.

¹⁰⁴ Jezus powiedział w Ewangelii Świętego Jana 10:37, „Jeżeli Ja nie czynię dzieł Mojego Ojca, co... i ja nie mam charakteru Mojego Ojca, to Mi nie wierzcie. One są właśnie tym, One identyfikują Jego charakter we Mnie, Jego cechy charakterystyczne.”

¹⁰⁵ Ponieważ Ojciec jest Słowem: „Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga i Bogiem było Słowo,” i Boże cechy charakterystyczne są odzwierciedlone w Jego obietnicy na ten wiek.

¹⁰⁶ Więc gdyby On żył w czasie Mojżesza, to by nie działało. I gdyby Mojżesz żył w Jego czasie, to by nie działało. Gdyby On żył w czasie Noego, to by nie działało, ani Noe, gdyby żył w Jego czasie. Noe prorokował o rzeczach na tamten czas, więc jego cechy charakterystyczne, oraz jego czyny, zidentyfikowały go z Bożym Słowem. Mojżesz uczynił tę samą rzecz.

¹⁰⁷ A tu przychodzi Jezus i Słowo, które zostało obiecanie na ten wiek, zostało zidentyfikowane w Jezusie Chrystusie przez cechy charakterystyczne Słowa, które jest Bogiem. Amen.

¹⁰⁸ Wylanie Ducha Świętego w tych ostatecznych dniach, na zwykłych ludzi, zidentyfikowało Boże cechy charakterystyczne z ludźmi. On to obiecał. To jest Słowo. On powiedział, że On to uczyni. Nikt nie może tego cofnąć. On powiedział, że On to uczyni.

¹⁰⁹ Tak samo, te wszystkie rzeczy, które On obiecał, to jest to, co On robi. To identyfikuje Jego cechy charakterystyczne. Tak panowie. „Nie wierzcie w to, nie wierzcie w to, za kogo Ja się podaję, uważacie, że Moje cechy charakterystyczne nie są tymi Bożymi.”

¹¹⁰ Teraz, zauważcie, w Jana 14:12, „Kto wierzy we Mnie,” On rzekł, „posiada Moje potwierdzenie, Moje cechy charakterystyczne. Kto wierzy we Mnie, rzeczy, które Ja czynię, on także czynić będzie.” To identyfikuje charakter Chrystusa w nim, manifestuje Jego cechy charakterystyczne. Amen.

¹¹¹ Czuję się w tym momencie całkiem religijnie, chociaż mam chrypkę. Tak panowie. O ludzie! Widzicie, w Tym nie ma

żadnego błędu! Jego Życie! „Kto wierzy we Mnie, rzeczy, które Ja czynię, on także czynić będzie.” Widzicie, to się poznaje po cechach charakterystycznych.

¹¹² Tak samo, On powiedział: „Jeżeli Mój charakter nie jest Moim potwierdzeniem, Boga w—w Nim, to (on) Mu nie wierzy.” Teraz, On również powiedział, że to będzie Jego potwierdzeniem. Więc, to, jeżeli to Go nie potwierdza, to on nie jest tym, za kogo się podaje.

¹¹³ I dzisiaj, jeżeli Chrystus nie identyfikuje Samego Siebie w Chrystusowych cechach charakterystycznych, nie identyfikuje nas, że jesteśmy Chrystusowi, wierzymy Słowu... Jezus był tym Słowem, więc On musiał wierzyć w Słowo. I jak możemy powiedzieć, że jesteśmy Chrystusowi i zapierać się jakiegokolwiek Słowa z tej Biblii? Chrystusowy Duch Święty jest Bogiem w tobie i On, na każdą obietnicę, powie: „amen.” Biblia mówi: „Te znaki będą towarzyszyć tym, którzy wierzą.” Duch Boży powiedział: „Amen.” Widzicie?

¹¹⁴ Ani jeden z nich nie powiedział: „Nie, to było na inny wiek; to było tylko dla uczniów.”

¹¹⁵ „Idźcie na cały świat i głosście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu. Ten, wszędzie, na całym świecie, kto uwierzy, te znaki będą mu towarzyszyć, ta sama rzecz.” „Ten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki,” zidentyfikowane cechy charakterystyczne.

¹¹⁶ Przedstawia to Hebrajczyków 1:1, „Bóg, który dawnymi czasy przemawiał do naszych ojców, przez proroków,” identyfikuje dzisiaj zmartwychwstałego Chrystusa, za pomocą tych samych cech charakterystycznych, które On posiadał w dawnych czasach. Czy zauważyliście? Bóg nigdy nie zmienia Swojego sposobu.

¹¹⁷ W starej Biblii, gdy komuś się przyśnił sen i nie było proroka w kraju, który mógłby sprawdzić czy ten sen jest w porządku, czy nie, oni mieli inny sposób, żeby to sprawdzić. Oni brali tę osobę, tego, kto śnił ten sen, brali go do świątyni. Najwyższy kapłan wieszał na słupku napierśnik Aarona. I ten, któremu śnił się sen, opowiadał go. Nie ważne jak dobrze to brzmiało i jak realnie to brzmiało; jeżeli nie było tego ponadnaturalnego Światła, które świeciło na te kamienie, zwane Urim Tummim, (czytelnicy Biblii to rozumieją); więc ja nie dbam o to, jak realnie to brzmiało, to nie było prawdą. Ta niezwykłość Boga, Bożego charakteru, musiała uwidocznić Jego cechy charakterystyczne w tym ponadnaturalnym, aby pokazać, że On identyfikuje Się z tym przesłaniem. Amen.

¹¹⁸ To samo mówię dziś wieczorem. Nie ma już Urim Tummim, lecz Słowo jest dalej tą rzeczą, która identyfikuje cechy charakterystyczne Boga, obietnicę godziny, w której żyjemy. To są Boże cechy charakterystyczne, zidentyfikowane dzięki obietnicy godziny, w której my żyjemy.

¹¹⁹ To czyni Boga takim samym, jakim On był. „Dawnymi czasy,” patrzcie, „na różne sposoby, On przemawiał do ojców przez proroków.” „Prawo i prorocy byli do Jana; od tamtego czasu jest Królestwo Niebieskie.” Zauważcie: „Lecz w tych ostatnich dniach,” mówił o tej samej rzeczy, którą On wtedy zrobił „przez Swojego Syna, Jezusa Chrystusa.” „Bóg dawnymi czasy, na różne sposoby, mówił do ojców przez proroków; w ostatnim czasie,” czyniąc te same rzeczy, „mówiąc to ludziom (ojcom) przez Swojego Syna, Jezusa Chrystusa.” On Go wzbudził z martwych i On żyje w nas, identyfikując Samego Siebie i przepowiadając nam te rzeczy, ponieważ On rozpoznaje myśli i intencje serca. Jezus Chrystus ten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki! „Bóg dawnymi czasy i na różne sposoby przemawiał do ojców przez proroków, lecz w ostatnich czasach przez Jezusa Chrystusa, Swojego Syna.” Pismem nie wolno manipulować. Jest dokładnie tak.

¹²⁰ Tak jak mówiłem wcześniej, Bóg nie potrzebuje, żeby ktokolwiek interpretował to Słowo. Bóg interpretuje Swoje Własne Słowo. Kiedy On coś mówi, to się dzieje i to jest ta interpretacja. Widzicie? On nie potrzebuje, żeby ktoś mówił: „Więc ja wierzę, że to oznacza *to*.” Bóg to identyfikuje za pomocą Jego Własnej interpretacji, Jego.

¹²¹ Ta obietnica jest na ten dzień! My nie możemy żyć w świetle Lutra. My nie możemy żyć w świetle Wesleya. My nie możemy żyć w świetle kogokolwiek z nich. My musimy żyć w Świetle, które jest obiecane na ten dzień.

¹²² Co by było, gdyby Mojżesz poszedł do Egiptu i powiedział: „Więc, zbudujemy wielką arkę. Wypłyniemy z tego kraju. Nil wystąpi z brzegów”? Oni spojrzeliby do zwojów; nie ma takiej obietnicy. Tak jest. Ale, widzicie, on zmanifestował się jako Boży prorok, ponieważ to, co on powiedział, stało się, i oni wiedzieli, że on miał Słowo Pana. Faraon miał włócznie, ale Mojżesz miał Słowo. Więc, kiedy oni doszli do morza, te wszystkie włócznie znalazły się pod morzem; a Mojżesz przeprowadził Izrael przez morze po suchej ziemi, ponieważ on miał Słowo i on był tym Słowem na tamtą godzinę. Mojżesz był zmanifestowanym Słowem na tamtą godzinę.

Eliasz był zmanifestowanym Słowem na tamtą godzinę.

¹²³ Chrystus jest zmanifestowanym Słowem i On uczynił pewne obietnice. „Jeszcze chwila, a świat nie będzie Mnie więcej widzieć; lecz wy będziecie Mnie widzieć, ponieważ Ja będę z wami, a nawet w was, aż do skończenia świata. Dzieła, które ja czynię, wy będziecie czynić także.” On te rzeczy obiecał. Co to jest? To są cechy charakterystyczne Boga, uwidocznione w Jego Słowie, tak jak On czynił we wszystkich wiekach.

¹²⁴ Malachiasza 3, On powiedział: „Oto Ja posyłam wam proroka Eliasza, zanim przyjdzie ten wielki i straszny dzień Pana; i na nowo zwróci wiarę dzieci z powrotem ku ojcom, zanim przyjdzie ten dzień.” On to obiecał.

¹²⁵ Jezus powiedział w 17-tym rozdziale Świętego Łukasza: „Jak było za dni Sodomy, tak będzie w czasie przyjścia Syna człowieczego, kiedy Syn człowieczy będzie objawiony.” Kiedy to objawienie się odsłania, w dniach, kiedy świat będzie taki jak Sodom, czym to będzie? Cechy charakterystyczne Pisma zostaną wypełnione. Bóg identyfikuje Samego Siebie przez Swoje cechy charakterystyczne, cechy charakterystyczne, które On zawsze miał. On tego nie może opuścić.

¹²⁶ W tych ostatnich dniach, On się identyfikował przez Swojego Syna. Zauważcie w jaki sposób Bóg te rzeczy zawsze czyni na—tak, jak On za—... On nigdy nie zmienia Swojego sposobu.

¹²⁷ Ci trzej ludzie rozmawiali z Abrahamem, właśnie o tym mówiliśmy, za czasów Sodomy.

¹²⁸ Abraham był człowiekiem, który wierzył Bogu. On wziął Boga za Jego obietnicę. Sara, jego żona, miała sześćdziesiąt pięć lat, Abraham miał siedemdziesiąt pięć, gdy Bóg go powołał. On powiedział, że oni będą mieli dziecko; Abraham miał mieć dziecko z Sarą. To może brzmiało trochę śmiesznie, ale ja sobie wyobrażam, że ona wzięła te—te wszystkie bućki i ozdóbki, i wszystko przygotowała, ponieważ oni mieli mieć to dziecko.

¹²⁹ Kiedy minęło pierwszych dwadzieścia osiem dni, więc, Abraham mógł powiedzieć do Sary: „Jak się czujesz kochanie?”

„Żadnej różnicy.”

„Chwała Bogu, będziemy go mieli, tak czy inaczej.”

„Skąd możesz wiedzieć?”

„Bóg tak powiedział.”

Minął rok. „Jak się czujesz, kochanie?”

„Żadnej różnicy.”

„Będziemy go mieli, tak czy inaczej. Bóg tak powiedział.”

Minęło pięć lat. „Jak się czujesz teraz, kochanie?”

„Żadnej różnicy.”

„Będziemy go mieli, tak czy inaczej. Bóg tak powiedział.”

¹³⁰ Co to było? On posiadał Bożą obietnicę. On wierzył Bogu i postępował tak jak Bóg: on się uchwycił obiecanego Słowa.

¹³¹ Minęło dwadzieścia pięć lat. Buciki zrobiły się żółte, ale ona ciągle je trzymała. Więc on jest stary i przygarbiony, i jest w okropnym stanie; a łono Sary, tak jakby było martwe, i ona jest bezpłodna. I w jakim oni są stanie!

¹³² Jego przyjaciele, tak zwani wierzący, mówili do niego: „Abrahamie, ojcze narodów, jak się czujesz?”

¹³³ „Więc, chwała Bogu, czuję się świetnie. I tak będziemy mieli to dziecko.” Ponieważ nie zważył z niedowiarstwa w Bożą obietnicę; lecz był silny, oddał chwałę Bogu, ponieważ on był w pełni przekonany, że to, co Bóg powiedział, Bóg jest w stanie wykonać. Amen. To jest cecha charakterystyczna wierzącego.

¹³⁴ A co z tobą? Widzisz? A co z nami, dziećmi Abrahama? Czy my jesteśmy zidentyfikowani ze Słowem Bożym, jako obietnicą, i nasze cechy charakterystyczne nas potwierdzają, że my naprawdę w To wierzymy? Albo, czy ty się po prostu jakasz, wyskakujesz *stąd*, skaczesz *tu* i *tam*, jakasz się, i próbujesz zgadnąć czym To jest? Wówczas, my nie jesteśmy chrześcijanami, my tylko podrabiamy wiarę.

¹³⁵ Ale, kiedy my naprawdę stajemy na tej obietnicy, wtedy chwytamy się Tego i pozostajemy z Tym! Abraham to zrobił.

¹³⁶ Więc teraz widzimy, że on pewnego dnia zobaczył trzech idących mężczyzn. Biblia mówi, że: „To była najcieplejsza pora dnia,” musiało być około południa. Ci ludzie przyszli i rozmawiali z nim. Rozumiemy, że dwóch z nich poszło do Sodomy. Wierzę, że tamtego wieczora o tym mówiliśmy. Jeden z nich został z nim.

¹³⁷ Patrzcie na tego Człowieka, którego on nazwał . . . który z nim został, co ten Człowiek uczynił. Jeden został zidentyfikowany przez swoje cechy charakterystyczne, że To był Elohim.

¹³⁸ Elohim, to pierwsze słowo w Biblii: „Na początku Bóg. . .” Więc, każdy uczone wie, że to słowo *Bóg* znaczy, w hebrajskim to jest „Elohim,” co oznacza: „ten Wszechmogący, ten samowystarczalny, ten samo-istniejący,” nie potrzebuje od nikogo żadnej pomocy, nie potrzebuje niczyjej interpretacji; wystarczy Jego Własna. On jest tym samowystarczalnym Bogiem, wszechobecnym, wszechwiedzącym, wszechmogącym. On jest Bogiem.

¹³⁹ On tam był. I teraz Abraham, ten patriarcha, który uchwycił się Słowa, spojrzał na tego Człowieka. I kiedy ten Człowiek odwrócił się plecami do namiotu, rzekł: „Gdzie jest twoja żona, Sara?”

Powiedział: „Ona jest w namiocie za Tobą.”

¹⁴⁰ Powiedział: „Zamierzam cię odwiedzić zgodnie z czasem życia i będziesz miał to dziecko, które ci obiecałem.”

¹⁴¹ A Sara śmiała się z tego. I ten, który z nim rozmawiał, powiedział co Sara mówiła w namiocie za Nim.

¹⁴² Więc, przeczytacie to w Księdze Rodzaju. I wtedy widzimy, że Abraham, po tym, jak ten Człowiek zidentyfikował Samego Siebie . . .

143 Co to było? Hebrajczyków 4-ty rozdział, 12-ty wiersz, mówi: „Słowo Boże jest ostrzejsze, mocniejsze, niż miecz obosieczny, rozpoznające myśli i intencje serca.”

144 On wiedział, że to był ten Człowiek. On wiedział, że na ziemi nie było żadnych proroków, oprócz niego i dlatego Słowo Pańskie przyszło do niego. I on był tym prorokiem, i tutaj, Słowo przyszło do proroka.

145 Tak samo było z Janem Chrzcicielem. Nie było proroka od czterystu lat. Pamiętam. . .

146 Może tu dzisiaj siedzi ten stary doktor Davis, ten stary baptystyczny misjonarz, kaznodzieja, który mnie ochrzcił w Wierze. On się ze mną zwykle spierał. On mówił: „Billy, ty jesteś teraz tylko dzieckiem. Musisz mnie słuchać.”

Ja powiedziałem: „W porządku Bracie Davis, słucham.”

147 On rzekł: „Widzisz, Jan nie był ochrzczony. Więc on chrzcił, ale nie został ochrzczony; nikt nie był godzien go ochrzcić.” To jest dobra teologia baptystyczna. „I tutaj przyszedł Jezus i powiedział. . . Jan powiedział: ‘Ja potrzebuję, żebyś Ty mnie ochrzcił; dlaczego Ty przychodzisz do mnie?’ I On rzekł: ‘Pozwól, żeby tak się stało.’” On rzekł: „I on Mu wtedy ‘pozwolił’,” powiedział, „widzisz, wtedy Jezus ochrzcił Jana. I kiedy On wyszedł z wody, wtedy niebiosy się otworzyły i On zobaczył Boga w formie gołębicy, zstępującej i siadającej na Nim, powiedział: ‘To jest Mój Syn umiłowany, w Którym mam upodobanie mieszkać.’” Nie, żebym się spierał z doktorem Davisem, ale on był w błędzie.

148 Widzicie, Jan był prorokiem, a Słowo zawsze przychodzi do proroka. Więc jeżeli Słowo stało się ciałem, Ono musiało przyjść do proroka, tak czy inaczej; ponieważ on świadczył o tym Słowie i jego cechy charakterystyczne były jego potwierdzeniem. Tutaj przychodzi Słowo, i co się wtedy stało? Jan, kiedy tylko stanął twarzą w twarz z Jezusem, on rzekł: „Ja potrzebuję być ochrzczonym przez Ciebie; dlaczego Ty przychodzisz do mnie?”

149 Jezus powiedział: „Pozwól, żeby tak się stało, ponieważ godzi nam się (wypada nam) wypełnić wszelką sprawiedliwość.” Jan był prorokiem; On był Słowem. On był Ofiarą i On miał właśnie zacząć Swoją ziemską usługę, a Ofiara musiała zostać obmyta zanim została złożona. I Jan Go ochrzcił, ponieważ on to wiedział. „Pozwól, żeby tak się stało, ponieważ godzi nam się wypełnić wszelką sprawiedliwość.” Ofiara musiała zostać obmyta, zanim została złożona, i tak Jan Go ochrzcił. To nie Jezus ochrzcił Jana. Jan ochrzcił Jezusa: „Pozwól, żeby tak się stało.”

150 Zauważcie, tutaj był Abraham i on miał Słowo od Pana. Słowo Pańskie do niego przyszło. On był prorokiem. I teraz, Słowo tu przychodzi. On go nazwał: „Abraham,” nie *Abram*.

¹⁵¹ Kilka dni wcześniej jego imię było Abram—było Abram, teraz to jest Abraham. Jego żona miała na imię Saraj, teraz jest „Sara,” nie S-a-r-r-a; S-a-r-a. Nie (A-b-r-a-h-a-m) A-b-r-a-m, ale A-b-r-a-h-a-m, Abraham.

¹⁵² I ten Człowiek dał Się poznać, kiedy powiedział: „Abrahamie!” O, ludzie!

Abraham rzekł: „Elohim!”

¹⁵³ Mamy tu razem Słowo i proroka, obie postacie zostały zidentyfikowane.

¹⁵⁴ Elohim, On powiedział: „Gdzie jest twoja żona, Sara?”

¹⁵⁵ Odpowiedział: „Ona jest w namiocie za Tobą.” I... Potem stał się cud. Elohim! Abraham Go nazwał: „samowystarczalny, Wszchemogący, wszchemocny Bóg.”

¹⁵⁶ Jezus powiedział. Kiedy On był na ziemi, On zrobił to samo, co zrobił Elohim. To były cechy charakterystyczne, które uwierzytelniły Go jako Boga.

¹⁵⁷ I on wcześniej powiedział: „W czasach ostatecznych, właśnie w czasie przyścia Syna człowieczego, gdy On zostanie objawiony, ta scena powtórzy się na nowo, tak jak było w Sodomie.” Elohim wśród Swojego ludu, Wszchemogący Bóg! Właśnie tak mówi Pismo. Elohim wśród ludu!

¹⁵⁸ Przez czterdzieści lat, On nas chrzcił Duchem Świętym, Elohim, Bóg! I kościół...

¹⁵⁹ Patrzcie, Abraham zobaczył jeden znak, jeszcze jedno wołanie; znak, wołanie; wołanie, znak; czekał na obiecane go syna. Ale ostatni znak, jaki on zobaczył, to ostatnie pojawienie się, ta ostatnia wizyta Boga, zanim obiecany syn pojawił się na scenie, to był Elohim w ludzkim ciele. Potem przyszedł obiecany syn.

¹⁶⁰ I Nasienie Abrahama oczekuje obiecane go Syna, Jezusa Chrystusa. I oni widzieli znaki, wylanie Ducha Świętego, mówienie na językach, Boskie uzdrowienie, i tak dalej. Lecz kiedy Syn człowieczy będzie objawiony, Elohim wróci z powrotem do królewskiego Nasienia Abrahama i pokaże te same rzeczy, które pokazał owego dnia, amen, Elohim, taki, jaki był! Dlaczego? To będzie cecha charakterystyczna Boga.

¹⁶¹ Teraz, jeżeli Chrystus był Bogiem: „Jeszcze krótki czas i świat nie będzie Mnie więcej oglądać; lecz wy będziecie Mnie widzieć, ponieważ Ja będę z wami, a nawet w was, aż to się wypełni do końca. Dzieła, które Ja czynię, wy także czynić będziecie.”

¹⁶² Jezus to powiedział w—w Łukasza, rozdział 17-ty. W porządku, gdy my wierzymy i widzimy te ostatnie dni, ta scena zostanie odegrana jeszcze raz.

¹⁶³ A zatem, Hebrajczyków 1:1, „Bóg, dawnymi czasy, dawał Się poznać przez proroków, a w tych ostatnich dniach

potwierdził powstanie Swojego Syna z martwych,” przez to, że dał Kościołowi te same cechy charakterystyczne, które On miał, potwierdzając, że Hebrajczyków 13:8 jest dokładnie prawdą.

¹⁶⁴ Z tego się nie da wyskubać żadnego pióra. To są pióra orła. One tkwią mocno, ponieważ to są niebiańskie ptaki. [Puste miejsce na taśmie—wyd.]...one się odżywiają pokarmem dla orłów.

¹⁶⁵ Więc zauważmy, że: „Dawnymi czasy, na różne sposoby, On przemawiał do ojców przez proroków, a ostatnimi czasy przez Swojego Syna, Jezusa Chrystusa, przez to, że wzbudził Go ze śmierci.” I On jest tutaj, pośród nas, po dwóch tysiącach lat, ten sam Jezus, nie jeden z proroków; Jezus, alleluja, zmartwychwstały Syn Boży!

¹⁶⁶ Pewnego dnia Jezus powiedział, On powiedział: „Złe i cudzołozne pokolenie szuka znaku i dostaną znak.” Złe i cudzołozne pokolenie. Kiedy świat był bardziej zły, albo cudzołozny, czy przewrotny, niż jest teraz?

¹⁶⁷ „Jak było za dni Jonasza, kiedy Jonasz był w brzuchu wieloryba przez trzy dni i trzy noce, tak musi Syn człowieczy przebywać w sercu ziemi przez trzy dni i trzy noce.”

¹⁶⁸ Więc, „pokolenie złe i cudzołozne” miało otrzymać znak. Jaki to był znak? Znak zmartwychwstania. I my to dzisiaj mamy, po dwóch tysiącach lat, On dalej żyje. On jest wśród nas, dzisiejszego wieczora, ten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki, identyfikujący Samego Siebie poprzez Boże cechy charakterystyczne, manifestujące Słowo w tym dniu, to, co On obiecał zrobić. Amen.

¹⁶⁹ Tutaj jest Słowo. Więc, czy wy będziecie temu znakowi wierzyć, to już jest inna sprawa, czasy ostateczne, że On dał się poznać poprzez Swojego Syna? Zauważcie.

¹⁷⁰ Dawnymi czasy, Bóg mówił do Mojżesza. Księga Powtórzonego Prawa 18:15 mówi: „Pan, wasz Bóg, wzbudzi Proroka takiego jak ja.” Teraz patrzcie. To jest Słowo. To jest Słowo. To był Bóg. To nie był Mojżesz. Jak Mojżesz mógł to wiedzieć; skoro był człowiekiem? Ale Bóg mówił przez Mojżesza, powiedział to. Czy wy w to wierzycie? W porządku.

¹⁷¹ Teraz zauważcie, Jezus, patrzcie na Jego—Jego cechy charakterystyczne, identyfikujące to, że obiecane Słowo jest prawdą. On to na pewno zrobił. On został zidentyfikowany przez swoje cechy charakterystyczne, gdyż Mojżesz powiedział jaki On będzie.

¹⁷² Tak samo, wielu z nich dzisiaj, oni chcą zobaczyć jakiegoś wielkiego lidera. „Och, to jest doktor filozofii. *Taki a taki*. On jest z Uniwersytetu Hartford. Albo on jest z jakiegoś podobnego, wielkiego miejsca.” To nie jest Boża identyfikacja. Nie, nie. Nic z tych rzeczy. Słowo jest tym, co identyfikuje Boga. Widzicie?

173 Jezus nie był uczonym, On nie był również kapłanem, nie był także rabbim dla tego świata. On był dla tego świata odszczepieńcem.

174 Ale Bóg potwierdzał Swoje Słowo poprzez Niego, co czyniło Go Emanuelem. To była Jego identyfikacja. Więc tutaj Jezus wypełnił dokładnie to, co Bóg powiedział w dawnych czasach przez Mojżesza, że zrobi, co On miał zrobić.

175 Teraz patrzcie, gdy On spotkał Piotra, tak jak to przedstawialiśmy innego wieczora, gdy On spotkał Piotra i powiedział Piotrowi jak ma na imię. Dla Piotra to był znak potwierdzający, że On jest Mesjaszem, ponieważ Słowo powiedziało: „Pan, wasz Bóg, wzbudzi Proroka.”

176 I Piotr przyszedł, nazywał się wtedy Szymon, przyszedł tam gdzie był On. I Jezus na niego spojrział, powiedział: „Ty jesteś Szymon i jesteś synem Jonasza.” To identyfikowało charakter Chrystusa, który był Słowem obiecany przez Mojżesza. Piotr to rozpoznał, ten znak, identyfikujący Jezusa jako Mesjasza. „Bóg był w Chrystusie,” namaszczenie dni ostatecznych. Do Natanaela . . . Pamiętajcie, On powiedział Szymonowi jego imię.

177 Teraz, patrzcie, On powiedział Natanaelowi co on uczynił. „Widziałem cię, kiedy byłeś pod drzewem.” To identyfikowało Go, jako Mesjasza.

178 Powiedział: „Ty jesteś Synem Bożym. Ty jesteś Królem Izraela.” On został zidentyfikowany na podstawie cech charakterystycznych obiecanego Słowa, że On miał być tym Mesjaszem. „Pan, wasz Bóg, wzbudzi Proroka.”

179 Ta mała kobieta przy studni, On jej powiedział kim ona była i to Go zidentyfikowało jako obiecanego Mesjasza. Widzicie?

180 Jego charakter, Jego cechy charakterystyczne, to było Słowo, które zostało potwierdzone. Jego cechy charakterystyczne pokazywały, że to Słowo było Bogiem, więc to był Bóg zmanifestowany w Chrystusie. Teraz patrzcie na to. Zauważcie.

181 Dla Piotra, On został zidentyfikowany, przez Piotra, kiedy powiedział jego imię. On został zidentyfikowany przez Natanaela, przez to, że powiedział mu, co on zrobił. On został zidentyfikowany przez tę kobietę, przez to, że powiedział jej kim ona była. Czym on . . . kim *on* był; co *on* zrobił; i kim *ona* była. On zmanifestował Swoje Mesjańskie cechy charakterystyczne, które miały być cechami charakterystycznymi Mesjasza.

182 Zobaczcie, ta mała kobieta powiedziała tą samą rzecz. „Panie, widzę, że jesteś prorokiem. Nie mieliśmy proroka przez setki lat. Mieliśmy wiele kościołów, wiele kłótni i różnic denominacyjnych, ale nie mieliśmy proroka przez setki lat. My wiemy, że kiedy przyjdzie Mesjasz, właśnie po tym Go poznamy.”

183 On rzekł: „Ja, który z tobą rozmawiam, jestem Nim.” Nie było w tym nic niepewnego: „Ja Nim Jestem.” To Go zidentyfikowało.

184 Kobieta, która miała krwotok, rozpoznała Jego, to Słowo. Jak? Przez to, co On uczynił, gdy jej wiara Go dotknęła. On się odwrócił i powiedział: „Kto Mnie dotknął?” On wiedział, że coś się stało. To zidentyfikowało Jezusa jako Mesjasza.

185 Ona w to uwierzyła i rzekła: „Jeżeli tylko uda mi się dotknąć Jego szaty – będę uzdrowiona.”

186 Kiedy Go tylko dotknęła, odwrócił się i rzekł: „Więc, kto Mnie dotknął?” I oni wszyscy zaprzeczyli. Ale Jego Mesjańskie cechy charakterystyczne . . .

187 Amen! Mam nadzieję, że to widzicie, zgromadzenie. Słuchajcie, kiedy kończymy.

188 Ona Go wtedy dotknęła. Być może setki ludzi usiłowało Go dotknąć. Piotr Go nawet napomniał, mówiąc: „Więc, oni wszyscy Cię dotykają.”

189 On rzekł: „Tak, ale ktoś Mnie dotknął w inny sposób.” To jest ta różnica, dotyk wiary. Widzicie? Powiedział: „Ktoś Mnie dotknął. To był inny dotyk. Osłabłem. Moc ze Mnie wyszła. Cnota ze Mnie wyszła.” Więc, On tam stoi.

190 Teraz, nawet Jego Właśni uczniowie mówili, innymi słowy: „Zachowujesz się—zachowujesz się jakby coś z Tobą było nie tak. Ludzie, każdy Cię dotyka.”

191 Patrzcie na Jego, patrzcie teraz na Jego identyfikację. On się odwrócił, spojrzął na tłum. On ją od razu odnalazł. Ona się dłużej nie mogła ukrywać. On jej powiedział w jakim ona była stanie i powiedział, że: „Jej wiara ją uzdrowiła.” Ona to po tym poznała.

192 To jest Hebrajczyków 4:12, „Słowo rozpoznaje myśli i intencje serca.” Jego cechy charakterystyczne udowadniają, że On jest: „Słowem Bożym, które stało się ciałem i mieszkało między nami.” Amen.

193 Myślę, że dzisiaj ta sama rzecz identyfikuje Jego, zmartwychwstałego Jezusa Chrystusa, żyjącego dzisiaj pomiędzy nami, tego samego wczoraj, dzisiaj i na wieki. Teraz, skoro Hebrajczyków 13:8 jest prawdą, Jego charakter zidentyfikuje Go dzisiaj tak, jak wtedy, w ten sam sposób.

194 Patrzcie na Kleopasa i innych, po zmartwychwstaniu. Jezus zidentyfikował Samego Siebie poprzez sposób, w jaki łamał chleb, On to zrobił dokładnie w taki sam sposób, jak to robił, zanim został ukrzyżowany. I oni . . . To zidentyfikowało Jego charakter, ponieważ On postąpił właśnie w taki sposób.

195 Więc, gdyby On tu był dzisiejszego wieczora, w jaki sposób On by Się zidentyfikował? Tak, jak On to robił

wczoraj, ponieważ On jest dzisiaj taki sam i zawsze taki będzie. To jest ta identyfikacja. Hebrajczyków 4, cztery-...14 i 15, „On jest teraz...” Mówi: „On jest naszym Arcykapłanem, który może zostać dotknięty przez poczucie naszej słabości.” On jest naszym Arcykapłanem, właśnie teraz. Po Jego zmartwychwstaniu, po Jego śmierci, po Jego pogrzebie, po Jego zmartwychwstaniu, po Jego wniebowstąpieniu, amen, On dalej pozostaje ten sam: wczoraj, dzisiaj i na wieki, Arcykapłan, który może zostać dotknięty przez poczucie naszej słabości. Amen. On jest tym właśnie teraz, dla każdego mężczyzny i kobiety, tutaj, którzy w to wierzą. On jest naszym Arcykapłanem, ten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki.

¹⁹⁶ On żyje na zawsze. Czy wy w toierzycie? [Zgromadzenie mówi: „Amen”—wyd.] Jego cechy charakterystyczne dalej identyfikują Go, jako takiego samego, jakim On był, kiedy mieszkał na ziemi. On tutaj dalej żyje, dzisiejszego wieczora, w formie Ducha Świętego. On żyje wiecznie. I Jego cechy charakterystyczne towarzyszą Mu tak, jak to było zawsze, jeżeli On dalej żyje.

¹⁹⁷ Ja jestem dzisiaj za to wdzięczny, że: „Dawnymi czasy i na różne sposoby Bóg przemawiał do naszych ojców przez proroków, lecz w tych ostatnich dniach przemówił przez Swojego Syna, Jezusa Chrystusa.”

¹⁹⁸ Ludzie, ja nie wiedziałem, że ja tak długo mówiłem. Zapomniałem, że taki jestem. Przepraszam. Ja po prostu... zatrzymam się.

Módlmy się.

¹⁹⁹ Ojciec Niebieski, wielki, łaskawy Boże! Panie, ja... może za dużo mówię. Modlę się, Boże, jeżeli tak jest, żebyś mi przebaczył. Ale, Panie, ja nie mogę prosić o przebaczenie za to, co powiedziałem. Ja po prostu powiedziałem to, co Ty mówiłeś w Swoim Słowie.

²⁰⁰ Więc, wystarczy jedno lub dwa słowa od Ciebie, Panie, niechby każdy tutaj, tego wieczoru, to zobaczył. Ludzie chorzy zostaną uzdrowieni, kiedy zobaczą, że Ty dalej jesteś naszym wielkim Arcykapłanem. Modlę się, Panie, przez tych kolejnych kilka minut, żebyś ożywił to Przesłanie i przywiódł je do rzeczywistości. Żebyś zmanifestował i potwierdził pomiędzy nami to, co ja dzisiaj głosiłem ze Słowa, że Ty jesteś ten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki, ponieważ prosimy o to w Imieniu Jezusa. Amen.

²⁰¹ Teraz, jeszcze chwileczkę. My, jesteśmy trochę spóźniony, ale, czy poczekać jeszcze chwilę, aż zrobimy małą kolejkę modlitwy, przez piętnaście — dwadzieścia minut? Jeżeli tak, to podnieście wasze ręce i powiedzcie: „My...” W porządku, dziękuję—dziękuję wam. Obiecałem, że was wypuszczę

o dziewiątej trzydzieści. Teraz już jest ten czas; jest jeszcze dwadzieścia minut. Więc, jeżeli dacie mi jeszcze mniej więcej dziesięć minut, ja się pośpieszę.

²⁰² Zobaczmy jakie karty modlitwy rozdali dzisiaj? [Brać mówi: „O”—wyd.] O? Gdzie, od czego zaczęliśmy poprzedniego wieczora, jeden, jeden? [„Ja myślę, że to był jeden.”] Tak, a-ha.

²⁰³ A więc my, ostatniego wieczora, my po prostu... Duch Święty... Ja dzisiaj słuchałem i powtarzałem to, co usłyszałem. Jakieś francuskie nazwiska, ja byłem... Duch Święty; jedyny sposób, w jaki mogłem to zrobić, to czekać i przekonać się.

²⁰⁴ Widzicie, czasami kiedy masz wizję, to musi zostać odwrócone i przetłumaczone. To jest interpretowane. Wizja, to tak jakbyś—jakbyś widział owcę, co może oznaczać wełnę. Widzisz, ty musisz mieć także interpretację tego, widzisz, musisz tę wizję obrócić i przetłumaczyć.

²⁰⁵ I ja zauważyłem ostatniego wieczora, że nie mogłem wypowiedzieć tych francuskich nazwisk, musiałem je przeliterować.

²⁰⁶ W Afryce, tam u tych Hotentotów i pogan, i tak dalej, muszę literować ich imiona, mówić im kim oni są, i literować je w ich języku. Oni, oni wiedzą co to znaczy, kiedy ja to przeliteruję. Ale, widzicie, ale On zna wszystkie języki. On jest tym Wiecznym Bogiem.

²⁰⁷ Zacznijmy dzisiejszego wieczora, może powiedzmy, od siedemdziesiąt pięć do sto, O. Czy to jest O, czy to jest to, co ja mówiłem? Ja... [Brać mówi: „Tak. O”—wyd.] O, O. Tak. W porządku. Kto ma kartę modlitwy siedemdziesiąt pięć, zobaczmy ją? O, karta modlitwy O, siedemdziesiąt pięć, podnieś swoją rękę, ktokolwiek ją ma. O. W porządku. Podejdź *tu* bliżej. Siedemdziesiąt pięć, osiemdziesiąt, osiemdziesiąt pięć, dziewięćdziesiąt, dziewięćdziesiąt pięć, sto, podejdźcie *tu*, jeśli możecie. W porządku, to jest, ustawcie się tutaj szybko w kolejce, ponieważ nie mamy czasu. Ja po prostu ufam, że wy to zrobicie.

²⁰⁸ Spójrz na swoją kartę modlitwy. Spójrz na kartę modlitwy swojego sąsiada. A co... I jeżeli ktoś jest chromy, to wsuńcie go tam, do kolejki modlitwy. Więc jeżeli oni mają O, po prostu O, siedemdziesiąt-...

²⁰⁹ Siedemdziesiąt pięć do stu, ustawcie się *tutaj*, jeżeli możecie. Gdziekolwiek jesteście, na balkonie, gdziekolwiek indziej, zejście od razu na dół i chodźcie do tej kolejki tak szybko, jak to jest możliwe, jeśli możecie, żeby zaoszczędzić czas.

²¹⁰ Teraz, wszyscy pozostali tutaj, którzy nie macie kart modlitwy, czy możecie podnieść ręce i powiedzieć: „Ja nie mam karty modlitwy, Bracie Branham, ale ja wierzę”? Podnieście ręce.

²¹¹ Teraz, pamiętajcie, ja będę do was mówił o tym Arcykapłanie. „On jest Arcykapłanem, który może

być dotknięty przez poczucie naszej słabości.” On jest *Jehowa-Jireh*: „Pan się zatroszczył o ofiarę.” On jest *Jehowa-Rapha*: „Pan uzdrawia wszystkie twoje choroby.” Czy wy w to wierzycie? [Zgromadzenie mówi: „Amen”—wyd.] On jest *Jehowa-Manasset*. *Tarcza, osłona, nasz pokój*. On dalej tym jest. Więc ilu z was wierzy, że te wszystkie odkupieńcze imiona Jehowy zostały zastosowane dla Jezusa? [„Amen.”] Pewnie, On musiał tym być. Jeżeli On—jeżeli On... Więc, ich się nie da rozdzielić, więc On musiał być tym wszystkim. I jeżeli On jest dalej *Jehowa-Jireh*, On jest *Jehowa-Rapha*. Jeżeli On jest *Jehowa-Jireh*... On jest *Jehowa-Jireh*, znaczy „Pan zatroszczył się o ofiarę dla zbawienia” i On jest *Jehowa-Rapha*, który „uzdrawia wszystkie nasze choroby.” Amen. Uzdrowienie może przyjść tylko od Boga.

²¹² W porządku, podczas gdy ludzie ustawiają się w kolejce; ja nie mam czasu, żeby zobaczyć kim oni są i jacy oni są. Ale teraz, wy wszyscy tam, na zewnątrz, którzy wiecie, że ja was nie znam, ponieście wasze ręce, mówiąc: „Ja potrzebuję czegoś od Boga. Ale ty mnie nie znasz Bracie Branham, ale ja potrzebuję czegoś od Boga. I ja po prostu podniosę moją rękę.”

²¹³ Teraz, czy możecie po prostu, przez kilka minut, spokojnie posiedzieć, patrzeć, bądźcie ostrożni, bądźcie cicho. Teraz, kiedy ja mówię: „bądźcie cicho,” ja nie mam na myśli... Jeżeli Pan coś robi, będziecie chcieli oddać Panu chwałę; to jest uwielbienie. Ale ja mam na myśli: „po prostu bieganie wokół, wstawanie,” wiecie, to jest brak respektu. Widzicie? I Duch Święty jest bardzo płochliwy, bardzo płochliwy. Widzicie? Po prostu, jakakolwiek rzecz tego typu, po prostu opuszcza mnie, i ja muszę się jeszcze raz przebijać, widzicie. Lecz, proszę, słuchajcie!

²¹⁴ Pamiętacie Jego pierwszą obietnicę? „Spraw, żeby ludzie Ci uwierzyli i bądź szczery, a nic nie stanie na drodze twoim modlitwom.” Pamiętacie to? [Zgromadzenie mówi: „Amen”—wyd.] W porządku. I to jest... Nigdy nie widziałem, żeby to zawiodło i to nie zawiedzie. To jest Bóg.

²¹⁵ Więc my się pośpieszmy z tą kolejką modlitwy, żeby się zająć tak wieloma ludźmi, jak tylko możemy, bo chodzi o ludzi. Ale wy, którzy macie karty modlitwy i nie zostaliście wywołani tego wieczora, trzymajcie swoje karty, dojdziemy do was. W porządku.

²¹⁶ Teraz, wy, którzy nie macie kart modlitwy — pamiętajcie. Albo wy, tam, na zewnątrz, bez względu na to czy macie karty modlitwy, czy nie, po prostu wierzcie, że On jest taki, jak mówi Hebrajczyków 4-ty rozdział. „On jest Arcykapłanem, który może być dotknięty przez poczucie naszej słabości.” Sprawdźcie, czy On jest dalej taki sam. Patrzcie, czy Jahwe zmanifestował Siebie pośród Swojego ludu, tak jak to zrobił w dniach Sodomy. W porządku.

217 W porządku, proszę pana. Więc módlmy się teraz, bądźcie naprawdę pełni szacunku. Więc pamiętajcie, jedno słowo od Boga to więcej niż ktokolwiek mógłby powiedzieć. Więc tu jest ten człowiek, ja go nie znam. I ja myślę, że on jest... Pan jest dla mnie obcy, prawda? [Brat mówi: „Tak”—wyd.] Ty jesteś obcym. Jedno wiemy — obaj staniemy w Obecności Boga któregoś dnia; jako ludzie, musimy się Tam spotkać. To jest nasze pierwsze spotkanie.

218 Teraz, jeżeli ty tu przyszedłeś, może ty jesteś chory, ja nie wiem; to może być coś innego, widzisz. Ale, jeżeli—jeżeli ja położę na Ciebie ręce i powiem: „Chwała Panu! Idź, zostałeś uzdrowiony.” To jest w porządku. Ty mógłbyś w to uwierzyć. Ale, jeżeli On Ci powie co z tobą jest nie tak? Więc, widzisz, to jest różnica, ty wtedy wiesz, że On został zidentyfikowany za pomocą Jego cech charakterystycznych. Widzisz, to by nie były moje cechy charakterystyczne. Ja jestem człowiekiem; ja bym o nim nic nie wiedział. Ja mu po prostu powiedziałem: „Ja ciebie nie znam.” On nie zna mnie. Ale co to by sprawiło? To by zidentyfikowało cechy charakterystyczne Jezusa Chrystusa, tego samego, wczoraj, dzisiaj i na wieki. Wiedząc, że to nie mógłbym być ja, to nie mógłbym być ja, ponieważ ja nie znam tego człowieka. Podnoszę rękę; *tutaj* jest Słowo. Widzicie? Ja go nie znam. On nie zna mnie. Ale cechy charakterystyczne Jezusa Chrystusa...

219 Gdyby stał tu Jezus; a on by był chory. Gdyby on powiedział: „Panie Jezu, uzdrow mnie.” Co Jezus by do Niego powiedział? „Ja już to zrobiłem.” Czy to jest w porządku? [Zgromadzenie mówi: „Amen.”—wyd.]

220 „Zraniony został za występki nasze; Jego ranami zostaliśmy uzdrowieni.” Całe odkupienie, jakie tylko możemy mieć, odbyło się na Golgocie. Od tamtego czasu, to już jest tylko wiara akceptująca to dokończzone dzieło. Czy to jest w porządku? [Zgromadzenie mówi: „Amen.”—wyd.] W porządku.

221 Więc, teraz, jeżeli Jezus żyje, a ja powiedziałem Jego Słowo...Tutaj to macie, z powrotem do prostoty wiary, wierząc w Jego Słowo. I kiedy On mnie spotkał tego wieczora, powiedział: „Stanie się tak, że poznasz tajemnice ich serc. Jeżeli nie będą wierzyć pierwszemu znakowi, tej ręki, będą musieli uwierzyć tamtemu. Widzicie? Jeżeli tego nie zrobią, to na ziemię spadną krwawe klątwy.”

222 Tak jak to się stało w czasach Mojżesza. Powiedział: „Jeżeli nie będą wierzyć tym dwóm znakom, wtedy wylej krew na ziemię. Widzicie, wylej wodę na ziemię, a ona stanie się krwią.”

223 Więc teraz zobaczymy to. Jeżeli ja po prostu będę w stanie zobaczyć jaki jest twój problem, to cię zaspokoim i sprawi, że

będziesz wierzył, prawda? [Brat mówi: „Pewnie.”—wyd.] Wiesz, że to będą musiały być cechy charakterystyczne tej Osoby, o której ja mówię, Jezusa Chrystusa.

²²⁴ Ten człowiek, kiedy tak na niego spojrzałem, odsunął się do tyłu. On jest zacieniony. Nie ma takiego lekarstwa, które by mogło temu człowiekowi pomóc. On jest umierający. Tak jest. On miał operację, a ta operacja była na prostatę. I to jest rak, i ten rak rozprzestrzenił się po całym ciele. Jeżeli to jest prawda — podnieś rękę. Tylko Bóg może go uzdrowić. [Brat mówi: „Alleluja! Alleluja! Alleluja!”—Wyd.] Ale, niech pan spojrzy, chciałbym panu coś powiedzieć. Diabeł mógł się ukryć przed nożem lekarza, ale nie może się ukryć przed Bogiem. Czy ty w to wierzysz? Czy ty w to wierzysz? [„Och! Och!”] Więc ja się modłę w Imieniu Jezusa Chrystusa, żeby ta rzecz go opuściła, i żeby ten człowiek żył. Nic; po prostu osłabłem. W porządku.

²²⁵ Ty i ja, jesteśmy sobie obcy, mężczyzna i kobieta spotykają się. Więc, jako mężczyzna, ja ciebie nie znam. I ty, jako kobieta, prawdopodobnie nie znasz mnie; nie wiesz o mnie nic ponad to, że widziałaś moje nazwisko albo zdjęcie, albo coś takiego. Ale my się nawzajem nie znamy. To są nasze cechy charakterystyczne. My nie znamy nawzajem naszych cech charakterystycznych. Ale to są cechy charakterystyczne Chrystusa, On jest Słowem i to jest to Słowo obiecane na ten dzień. Słyszeliście jak o tym mówiłem. Więc, Jego cechy charakterystyczne będą identyfikowały Go tutaj. Nie mnie, będą identyfikowały Jego. Ja ciebie nie znam. Ty to rozumiesz. Czy nasze—nasze zgromadzenie to rozumie? [Zgromadzenie mówi: „Amen”—wyd.] Widzicie? Ja jestem—ja jestem człowiekiem. Ja jestem po prostu waszym bratem.

²²⁶ Mówię o czymś, co jest nie tak, o czymś, co jest z wami nie tak, albo czego potrzebujecie, albo po co tu przyszlście, tak jak tej kobiecie przy studni. Niech Bóg będzie tego sędzią. Ty cierpisz z powodu anemii. To jest prawda, prawda? [Siostra mówi: „Tak”—wyd.]

²²⁷ Cały czas mnie to uderza, że ktoś myśli, iż ja to zgadłem. Ja tego nie zgaduję. Nie. Raz na jakiś czas odczuwam to od kogoś. Teraz, nie możecie ukryć swoich myśli. Więc tutaj to jest, rozpoznaję dwóch prawdziwych sceptyków, którzy tu siedzą. Widzicie? Więc pamiętajcie, ja mogę również powiedzieć wasze nazwiska, Bóg może, więc przestańcie myśleć w taki sposób. Pozwólcie, że wam coś pokażę.

²²⁸ Niech pani tutaj spojrzy. Spójrz na mnie. Ja nie wiem co On tobie powiedział, ale ja wiem kim On jest. I to jest Jego cecha charakterystyczna zmanifestowana. Tak, to jest anemia, krew, woda.

²²⁹ Teraz, tutaj, tutaj coś jest. Widzicie, więc oni myślą, że to jest zgadywanie. Modlisz się o dziecko, które tu jest. [Siostra

mówi: „Tak”—wyd.] Tak jest. To jest na jego gardle [„Tak.”], migdały, migdałki. I ma być operacja. Czy tak jest? [„Tak.”] Weź tę chusteczkę, połóż tam i wierz. [„Tak.”] Nie wątp. Nie będzie potrzebna operacja. Więc wierz z całego serca.

²³⁰ Jak się masz? Chodzi o to, ta kobieta jest tu dlatego, że ona się czegoś boi. Boisz się, że znamię, które masz, stało się rakiem. [Siostra woła: „Och!”—wyd.] Więc idź i wierz, a to cię nie spotka. Po prostu idź i wierz z całego serca. Cechy charakterystyczne, nie moje; Jego!

²³¹ Czy teraz wierzycie? [Zgromadzenie mówi: „Amen”—wyd.] To powinno sprawić, żeby wszyscy uwierzyli. [„Amen!”]

²³² Więc, ja ciebie nie znam. Jestem dla ciebie obcy. Bóg ciebie zna. Czy ty w to wierzysz? Ty wiesz, że ja ciebie nie znam, i ty wiesz, że ty nie znasz mnie, więc, czy wierzysz, że ten Duch, który przemawia, nie może być moim duchem? Ponieważ ja, jako człowiek, ja ciebie nie znam. Lecz to są cechy charakterystyczne obiecanego Słowa, to jest to Słowo, które jest ostrzejsze niż miecz obosieczny, rozpoznające myśli i intencje serca.

²³³ Jesteś bardzo chora. Miałaś problemy kobiece, to było w twoim łonie, i w tym łonie był rak. I poszłaś na jakieś leczenie, to była radioterapia, i jedyna rzecz jaka się stała, to się rozniosło po całym twoim ciele. Ty—ty umrzesz, jeżeli Bóg cię nie uzdrowi. To prawda. Czy teraz już wierzysz, że On cię uzdrowi? [Siostra mówi: „Tak”—wyd.] Niech Bóg Niebieski zgromi tego diabła, który się ukrył przed lekarzem. [„Och!”] Może on ukrył się przed radioterapią, ale nie przed Duchem Świętym. Teraz, siostrzo, idź i wierz Mu. Nie wątp ani trochę, lecz wierz. [„O Boże, uzdrów mnie!”]

²³⁴ Czy wierzysz, że Bóg może pokonać astmę i sprawić, żebyś wyzdrowiał? [Brat mówi: „Tak.”—wyd.] Czy ty w to wierzysz? Więc idź radośnie swoją drogą, mówiąc: „Dziękuję Ci, Panie. Wierzę, że już nie mam astmy.”

²³⁵ Jak się masz? Jesteś nerwowy. Byłeś nerwowy przez bardzo długi czas. I to jest to, co spowodowało wrzód trawienny, który pojawił się na twoim żołądku, to powoduje twoje—twoje bóle żołądka. I ty chcesz. . . Czy ty chcesz zjeść swoją kolację? Czy zrobisz to co ci powiem, żebyś zrobił? Idź i jedz w Imieniu Pana Jezusa.

²³⁶ Czy wierzysz z całego serca? [Siostra mówi: „Wierzę”—wyd.] Ty jesteś bardzo miłą, młodą damą, wyglądasz na taką. Czy wierzysz, że ja jestem Jego sługą? [„Amen.”] Czy wierzysz, że Jego cechy charakterystyczne mogą być tutaj także, Słowo, Osobiście, i obietnica na ten dzień: „Dzieła, które Ja czynię, wy także czynić będziecie”? [„Amen.”] Ja nie umiem uzdrawiać. On już to zrobił; ale Jego cechy charakterystyczne manifestują Go, może powiedziec co z

tobą jest nie tak. Ty masz problemy kobiece, kobiece problemy. [„Tak jest.”] Czy wierzysz, że Bóg to teraz uzdrawia? [„Tak. Amen.”] Idź swoją drogą, to już ci więcej nie będzie dokuczać. Wierz z całego serca.

²³⁷ Czy wierzysz, że jestem Jego sługą? [Siostra mówi: „Tak, proszę pana”—wyd.] Jeżeli Bóg mi powie jaki jest twój problem, czy będziesz wierzyć, że to są cechy charakterystyczne Jezusa Chrystusa? To są twoje plecy. Tego już nie ma. Idź i wierz z całego serca. Wierz.

²³⁸ Niech pani podejdzie. Ty też masz problemy z żołądkiem. Wierz z całego serca i idź zjeść swoją kolację. Zapomnij o tym. Jezus Chrystus cię uzdrawia.

²³⁹ Podejdz. Ty masz problemy z krwią. Jesteś diabetykiem. Czy wierzysz, że Bóg może cię uzdrowić i sprawić, że z tego wyjdiesz? Idź swoją drogą i mów: „Dziękuję Ci, Panie Jezu,” a zostaniesz uzdrowiony. Idź i wierz z całego serca.

²⁴⁰ Podejdz. Twoje plecy, czy wierzysz, że Bóg uzdrowi twoje plecy i sprawi, że wyzdrowiejesz? Idź swoją drogą i raduj się, mówiąc: „Dziękuję Ci, Panie Jezu.”

²⁴¹ Ty również masz coś nie tak z kręgosłupem. Po prostu idź dalej, mówiąc: „Dziękuję Ci, Panie. Jestem uzdrowiony.” Wierz w to z całego serca.

²⁴² Ty także miałeś problem z kręgosłupem. Co o tym wiesz? Wierz teraz z całego serca, idź swoją drogą, i przyjmij uzdrowienie. Wierz, że Jezus Chrystus cię uzdrawia. „Jeżeli wierzysz, wszystko jest możliwe.” W porządku.

²⁴³ Co, gdybym nie powiedział do ciebie ani słowa; po prostu przejdiesz i ktoś położy na nią ręce, czy wierzysz, że ona zostanie uzdrowiona? Oni wiedzą co jest nie tak. Czy wierzysz, że ona zostanie uzdrowiona? Podejdz tutaj. Przeciwwstawiam się temu diabłu, w Imieniu Jezusa Chrystusa. Niech moc Boża uzdrowi to dziecko. Amen. Nie wątp, wcale nie wątp, a ona zostanie uzdrowiona. Wierz z całego serca.

²⁴⁴ Jeżeli Bóg ciebie nie uzdrowi, któregoś dnia będziesz chodził o kulach z powodu artretyzmu. Ale, czy wierzysz, że Bóg cię uzdrowi z artretyzmu? Więc idź i mów: „Dziękuję Ci, Panie. Ja Ci uwierzę i Ty mnie uzdrowisz.” W porządku.

²⁴⁵ Podejdz teraz. Tu rzeczywiście chodzi o wiek. Jesteś naprawdę nerwowy. Szczególnie denerwujesz się późnym wieczorem. Kiedy pracujesz i jest wieczór, jesteś naprawdę nerwowy. Czy teraz wierzysz? To ci nie będzie już więcej dokuczać. Idź swoją drogą, mówiąc: „Dziękuję Ci, Panie Jezu.”

²⁴⁶ Niech pan podejdzie. Czy wierzysz, że Bóg uzdrawia choroby serca? [Brat mówi: „Tak”—wyd.] Uzdrowi twoje serce? Po prostu idź dalej, mówiąc: „Dziękuję Ci, Panie. Wierzę z całego serca.”

247 Bóg uzdrawia gruźlicę i doprowadza też do zdrowia. Czy pan wierzy z całego serca? [Brat mówi: „Ja w to wierzę”—wyd.] W porządku. Idź swoją drogą, radując się, mówiąc: „Dziękuję Ci, Panie Jezu.”

248 A co z tobą, tam, czy ty wierzysz? A co ze zgromadzeniem? Niektórzy z was na tej sali teraz wierzą.

249 Ten mężczyzna, który tutaj siedzi, ma zapalenie oskrzeli, czy wierzysz, że Bóg cię uzdrowi z zapalenia oskrzeli? W porządku, w takim razie możesz otrzymać to, o co prosileś. Amen.

250 Wysokie ciśnienie krwi, on siedzi dokładnie tam, za nim. Czy wierzysz, że Bóg cię uzdrowi z wysokiego ciśnienia? To pana już opuściło. Ja go nie znam, nie widziałem go nigdy w życiu.

251 Proszę pana, czy pan wierzy, że te drgawki mięśni, te nerwowe drgawki mięśni, czy pan wierzy, że Bóg to uzdrowi? Wierzysz? Jeżeli wierzysz — podnieś rękę. W porządku.

252 Siedzi tu twoja żona i ona się martwi swoją chorobą zatok. Czy wierzysz, że również to cię opuści, siostrze?

253 Ta pani, która siedzi dokładnie za nami, ma zapalenie nerwu. Czy pani wierzy, że Bóg może uzdrowić to zapalenie nerwu?

254 Tutaj jest pani, w tym krótkim płaszczu, tym czerwonym płaszczu, tutaj. Ona tam siedzi. Ona też ma problemy z zatokami. Czy wierzysz, że Bóg uzdrowi twoje zatoki? Podnieś rękę, jeżeli w to wierzysz.

255 Każdy z was tutaj, kto wierzy, że zidentyfikowany Jezus Chrystus jest dzisiejszego wieczora pomiędzy nami, niech podniesie rękę i powie: „Ja w to wierzę.” [Zgromadzenie raduje się i mówi: „Ja w to wierzę!”—Wyd.]

256 Wszyscy obecni, którzy Go przyjmujecie jako waszego uzdrowiciela, powstańcie na nogi i powiedzcie: „Ja w to wierzę.” Powstańcie. Powstańcie ze swoich krzesel, gdziekolwiek jesteście. Jezus Chrystus jest ten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki. Ja wam Go daję, w Imieniu Pana Boga.

*BÓG ZIDENTYFIKOWANY DZIĘKI JEGO WŁASNYM
CECHOM CHARAKTERYSTYCZNYM POL64-0320*
(God Identifying Himself By His Characteristics)

To Przesłanie Brata Williama Marriona Branhama, zostało pierwotnie wygłoszone w języku angielskim, w piątek wieczorem, 20 marca, 1964 roku, w Denham Springs High School, Denham Springs, Louisiana, U.S.A. Zostało ono przepisane z nagrania na taśmie magnetofonowej i wydrukowane w pełnym brzmieniu w języku angielskim. Niniejszy polski przekład został wydrukowany i jest rozpowszechniany przez Voice Of God Recordings.

POLISH

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEAN OFFICE
P.O. Box 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NETHERLANDS

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informacja o prawach autorskich

Wszelkie prawa zastrzeżone. Książka ta może być wydrukowana na domowej drukarce, do użytku osobistego. Może być również bezpłatnie rozdawana jako narzędzie do szerzenia Ewangelii Jezusa Chrystusa. Książka nie może być sprzedawana, powielana na dużą skalę, zamieszczana na stronach internetowych, umieszczana w systemach wyszukiwania, tłumaczona na inne języki, ani wykorzystywana do pozyskiwania środków finansowych bez pisemnej zgody Voice Of God Recordings®.

W celu uzyskania dalszych informacji lub otrzymania innych dostępnych materiałów, prosimy o kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEAN OFFICE
P.O. Box 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NETHERLANDS

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org